

JURNALUL[®]

SF

Nr.2 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Harlan Ellison

– *O panoramă a filmelor
science-fiction*

Fredric Brown

– *Marionetele*

Dănuț Ungureanu

– *Domus*

Victor Martin

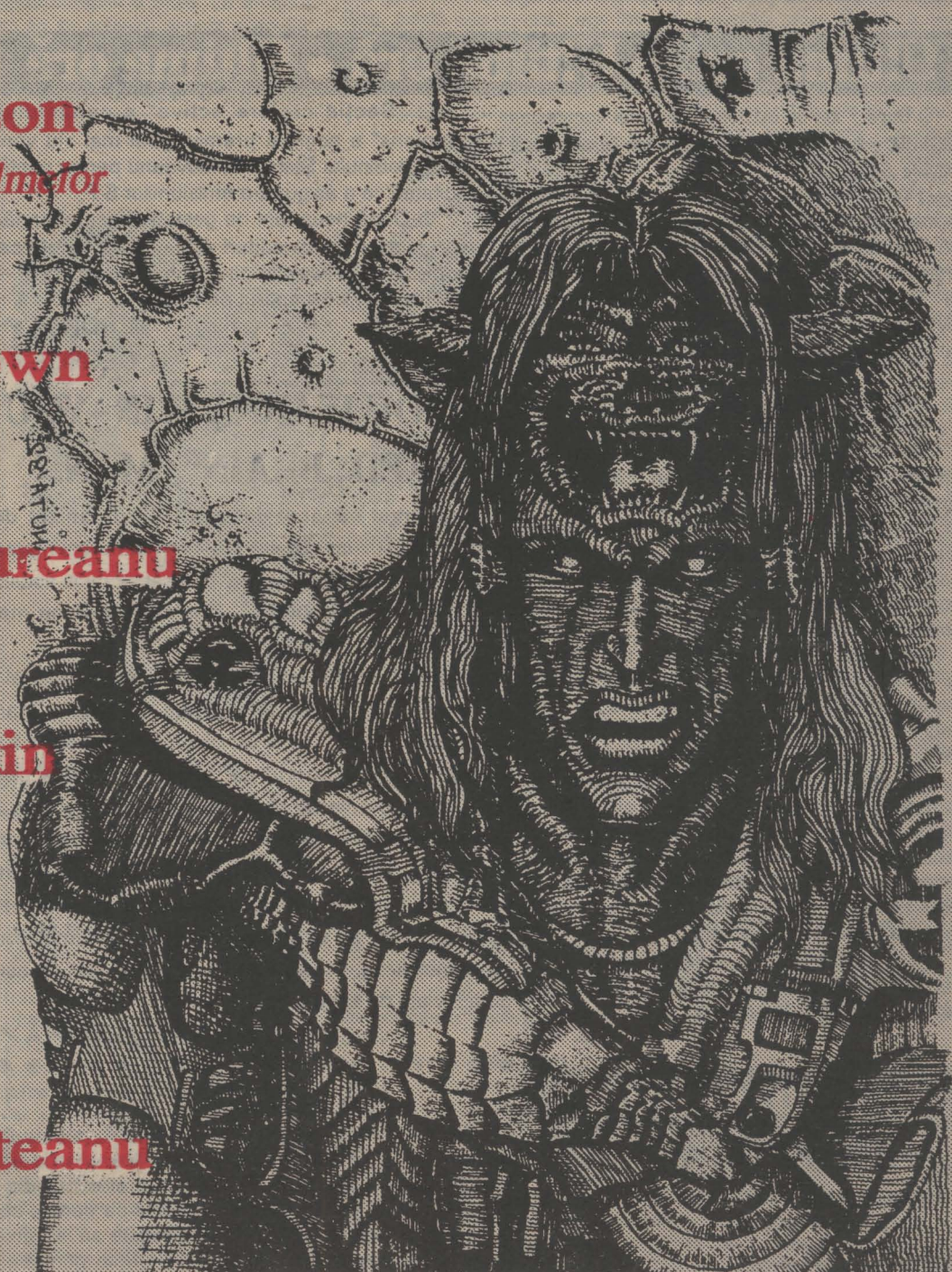
– *La pescuit*

Ion Hobana

– *Interviu*

Florin Munteanu

– *Cheia*

Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

□ Premiile concursului național de bandă desenată

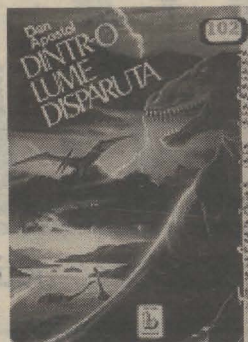
TIMIȘOARA '92

1. VICTOR TRIFAN – *Fericit cu visul meu*
2. Constantin Jurculeț jr. – *Mutant*
3. Gabriel Rusu – *Eternitate*
4. Walter Riess (pentru desen realist)
5. Șerban Andreescu (desen comic)
6. Claudiu Giboată (scenariu)

„Premiul Nautilus”

A fost acordat domnului

Ștefan Ghidoveanu, pentru emisiunea „Exploratorii lumii de mâine”, de editura Nemira.

Ultima oră • Ultima oră • Ultima oră

□ După 7 ani de existență, cenaclul bucureștean „SIGNUM” editează o foaie informativă (de culoare verde!) intitulată „S-Filă”.

□ Încet, dar sigur, grafica SF își croiește drum. O inițiativă laudabilă consemnăm la biblioteca „V. Voiculescu” din Buzău care își propune să organizeze lunar câte o expoziție de artă vizuală SF. Sînt așteptați atît debutanți, cît și consacrați. Invitatul lunii decembrie 1992 este laureatul pentru grafică al „Romcon”-ului: Ionuț Bănuță.

□ „Secția creiere active” a cenaclului „Sapiens” a acordat premiul „Cel mai viu vorbitor” domnului Ștefan Ghidoveanu pentru continuitatea ce a asigurat-o emisiunii S.F.

□ După nouă luni de gestație basarabeană, sub sigla a două edituri – „Tornado” și „Ecce homo”, nr.4 al revistei cu „geometrie variabilă” – STRING – nr.4 a apărut pe piață.

M. BORCA

N. GEORGE

VERNE—isaj

Vineri, 11 decembrie a.c., a avut loc la librăria „M. Sadoveanu”, din capitală, lansarea cărții lui Ion Hobana: „Jules Verne în România?”. Volumul apărut la editura „Fundăției Culturale Române” ne poartă pe parcul celor 180 de pagini ale sale într-un univers fascinant, departe de cel ce ne obișnuise copilăria.

Multiplele nivele de receptare ale textului vernian sînt expuse pe rînd cu luciditatea expertă a celui ce a aprofundat nu doar din unghiul pasionatului, ci și din cel al împătimitului, nu rareori apărînd pregnant intuiții surprinzătoare, demne de celebrul „disecat”, în domeniul interpretării numerelor și topónimelor. Aceste aspecte ale lucrării, precum și complexitatea relației autor-exeget au fost subliniate de criticul Dan Grigorescu publicului iubitor de carte suficient de numeros, în ciuda lipsei de publicitate.

Ion Hobana – „Jules Verne în România?”. Editura Fundăției Culturale Române; 223 lei; 180 pagini.

J.B.

Avanpremieră

„ANTICIPATIA 492 - 493”

Diana Burileanu

„Imaginea din oglindă”

Leonard Oprea

„Opțiune”

Philip K. Dick

„Loterie solară” II-III

Cornel Robu

Premii, topuri, clasamente (IV)

IF YOU WANNA WIN - YOU NEED „BRAIN”, MAN...

Concursul național de proză SF organizat de cenaclul brașovean „Brain” s-a încheiat cu anunțarea festivă a cîștigătorilor. Juriul a premiat lucrările astfel:

Premiul I - 10.000 lei - „Visînd la o lume mai bună” - FLORIN URSU

Premiul II - 6.000 lei - „Alternativ” - Aurel Cărășel

Premiul III - 3.000 lei - „Viața de apoi” - Ioan Lungeanu

Ironia soartei a vrut ca, visînd la o lume mai bună, primii doi clasați să împartă alternativ și cele 3 (trei) mențiuni rămase. Pe viitor sugerăm fie acordarea mai multor premii aceleiași lucrări, fie limitarea participării la un singur autor. „Sau să nu se schimbe, primesc...”, dar să se introducă punctajele cumulative de nominalizări, acestea avînd avantajul net că asigură... viața de apoi!

Nicu Gecse & Ionuț BĂNUȚĂ

Atenție !

Textele trimise redacției trebuie dactilografiate la două rînduri; 65 semne pe rînd. Manuscrisele nepublicate nu se restituie. Pentru un eventual dialog, anexați un plic cu timbru. Editurile ce doresc să le fie prezentate romanele SF sînt rugate să le trimită pe adresa redacției. Așteptăm părerile dumneavoastră, referitoare la textele propuse.

Atenție! Revista noastră acordă o atenție deosebită tinerilor scriitori. Așteptăm materiale pentru rubrica DEBUT. Rugăm anexați o scurtă prezentare și o fotografie.

■ În meci decisiv Glasgow

- Atlanta: 1310 - 1147!

La Magicon (WorldCon-ul din Orlando, Florida) a fost tranșată disputa pentru stabilirea gazdei Convenției mondiale SF din 1995. Scoțienii au ieșit victorioși, devansîndu-i pe americani cu 163 de voturi. Convenția din 1995 se va numi „Intersection” și va avea loc între 24 și 28 august. Pînă acum și-au anunțat participarea, ca oaspeți de onoare, Samuel R. Delany și Gerry Anderson. Pînă la 31 decembrie 1992, taxa de participare este de numai 40 lire. Doritorii îi pot contacta pe organizatori la adresa: Mrs. Bernie Evans, 121 Cape Hill, Smethwick, Warley, West Midlands B66 4SH, Great Britain.

■ EUROCON '94 - Indecis...

Probabil că gazda EuroCon-ului 1994 se va stabili la Helicon (aprilie 1993, Jersey, Marea Britanie). Pînă acum există două candidaturi: Praga și Timișoara. Deși vestici per să prefere prima variantă, din motive pe care nu le comentăm, organizarea EuroCon-ului în România ar fi un eveniment pe care îl merităm cu toții. De aceea timișorenii ar trebui să fie susținuți atît în obținerea nominalizării, cît și în a dovedi oaspeților că SF-iștii români sînt la înălțime.

Nicu GECSE

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

Colegiul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef), Marius ALECU, Costel BABOȘ, Ionuț BĂNUȚĂ, Cristian BIRU, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN Mircea NAIDIN, Laurențiu NISTORESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU (Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.99.45 / 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Revenind pe poteca amintirilor cu El, Ele, Creatura, Godzilla, HAL 9000... toate chestiile alea:

O panoramă a filmelor science fiction

Undeva prin deșertul New Mexico, pe lângă Alamagordo, în 1953. Opt ani după explozia primei bombe atomice. Joan Weldon, purtând ochelari de soare, un costum bărbătesc și, dintr-un motiv inexplicabil, pantofi cu toc cui prin nisipul deșertului, cercetează terenul, căutând urme lăsate de ceva ce-a ucis câțiva oameni și a distrus complet o casă. La început încetșor, apoi tot mai puternic, pe cînd ea se apleacă asupra nisipului, auzim zgomotul, țiuitul ascuțit și straniu. Joan îl aude și ea. Este pe rînd surprinsă, speriată, terorizată. Apoi zărim, ridicîndu-se deasupra ei, dinapoia unei dune, ceva... o creatură... o apariție hidoasă... o ființă avor-

Bineînțeles: femeia urlă.

Tropăind peste nisip, apar James Amess și James Whitmore, scoțînd pistoalele, pe cînd se grăbesc în ajutorul ei. (Înapoia lor gîfăie și pufoaie Edmund Gwenn, purtînd pe chip o expresie ce se întreabă: „Cum de-am ajuns de la rolul lui Moș Gerilă la așa ceva?”).

Creatura dinapoia dunei se înalță tot mai mult și vedem că este o furnică gigantică, un exemplar acromegalic de „Formica sanguinea”, o ucigașă lungă de douăzeci și cinci de metri, cu mandibule clicăitoare, din vârful cozii căreia se prelinge acid formic. Înaintează tîrîndu-se și Joan Weldon lunecă pe nisip. Crampoane, data viitoare, Joan, crampoane, pentru Dumnezeu!

Monstrul este aproape deasupra ei. „Trage-n antene!” răcnește Edmund Gwenn, văzîndu-și fiica pe cale de a fi devorată. Amess spulberă o antenă. Whitmore alergă după o carabină, la mașina de poliție.

Timbrul înfricoșător al strigătului de luptă al fumicii se înalță peste vaietul de priveghi al nisipului purtat de vînt, iar contrapunțul sopranei este executat de doamna Weldon, o Fay Wray la modă. Whitmore revine și deschide focul cu carabina. În sfîrșit, uriașa furnică se prăbușește. Pentru moment, sîntem scăpați de... ELE.

Ce ziceți de chestia asta: Warner Bros a salvat lumea de Ele în 1953!

De Ele poate că da, însă nu și de hoardele de purici giganti, greieri, călugărițe, maimuțe, păianjeni și alte grotescării pleoscînd, împleticindu-se și tîrîndu-se, pe care un Hollywood dezaxat le-a oferit drept concepție personală a dictonului „ne plus ultra” în science fiction. Vechii fani ai lui „speculative fiction”, care adoraseră genul acesta fantastic și aparte al literaturii încă din 1926, cînd Hugo Gernsback introduse prima revistă de „science-fiction” - *Amazing Stories* - își văzuseră genul literar favorit mai întîi defăimat, ca „chestiile alea cu Buck Rogers”, pentru a ajunge să cerșească întoarcerea la peiorativul inițial, cînd devenise cunoscut drept „filme cu monștri”.

Această concepție a Hollywood-ului asupra SF-ului (uneori denumit în mod hidos *sci-fi*, un termen la care te pocnește durerea de măsele) fusese de obicei la nivelul *Cimatului-cu-Telină care a terorizat Clevelandul*.

Nici chiar azvîrlirea dezmățată de obiecte în cer - începînd cu sputnicurile și terminînd cu Apollo - n-a adus mari beneficii filmelor SF. Atunci fusesem inundați de un potop de filme în care nave spațiale din carton, cu astronauți agățîndu-se deseori de inele aflate deasupra capetelor, asemănătoare curelelor din metrou, se ciocnesc cu tot felul de hidoșenii, de la rouri de meteoriți cu conștiință, pînă la pitecantropoizi degenerați de pe o mulțime de planete necunoscute. Dacă numai jumătate din corpurile cerești, suprasaturînd sistemul nostru solar în filmele SF, ar exista cu adevărat, am avea o problemă de suprapopulație spațială ce ar face ca drumul de-aici-la-Marte să semene cu șoseaua spre stațiunile turistice în ajunul sărbătorilor.

Absența imbecilă a adevărului științific, caracterizînd filmele considerate drept SF de cei mai mulți, depășesc orice imaginație. Să luăm, de exemplu, furnica gigantică. Pur și simplu, nu poate exista! N-are cum. (Știți, există așa-numita Lege inversă a cubului, care afirmă că, sporînd dimensiunile, forța unui anumit material - os, chitină, mușchi, cartilaj, orice - crește la puterea a doua, adică la pătrat. Însă crește și greutatea. Din nefericire, crește la puterea a treia, adică la cub. Iar asta înseamnă că

furnica voastră uriașă va face un pas, apoi toți mușchii și toate organele ei chitinoase se vor rupe, trimițînd creatura cu picioarele în sus).

Nici măcar zorile Epocii *Războiului stelelor* (1977) n-au îmbunătățit cu mult stilul filmelor science fiction. O generație de absolvenți ai școlilor de film - cei pe care Alain Resnais îi numește „regizorii dăștepți” - a ajuns la pubertate, dar nu neapărat și la maturitate, îndopată cu seriale SF de televiziune și o aparentă ignoranță a cuvîntului scris, topită după efecte speciale și complet nefamiliară cu conceptul de plagiat, perpetuînd cele mai jalnice aspecte ale studenției cinematografice și aducînd „hommage” imbecilității anilor cincizeci.

(Resnais, unul din marii regizori ai timpurilor noastre, a comentat astfel aceste juvenilități: „Da, ei aduc un 'homage'. Dar întodeauna este un omagiu adus *gunoiului*. Melodramelor de simbătă dimineață și benzilor desenate, niciodată *Cetățeanul lui Kane* sau lui *Potemkin*”).

Cu stadiul artistic de forma SF-0 (zero), milioane de dolari sînt bătate în filme SF la fel de smintite ca și predecesoarele lor, însă lipsite de inocența ce le definea pe acelea. Noile monstruoșități, tot atît de incredibile ca și furnica uriașă, și la fel de pregătite să se prăbușească sub propria lor greutate, se îngrămădesc în jurul circuitului Cineplex, înfoiate precum niște claponi, pretextînd idei profunde, dar fiind, în realitate, la fel de importante ca și torentul odios de pelicule cu bății în cuțite sau stilul adolescentin din *Porky*.

Hollywood-ul n-a știut niciodată ce să facă din science fiction; n-a înțeles niciodată (așa cum a demonstrat-o dezgustătorul *În spațiu* - 1981), că western-urile și dramoletele cu spioni și Interpol nu pot fi pur și simplu re-făcute cu lasere și căști stranie, înlocuind Winchesterile și războiul rece. Gîndirea nouă și radicală, care ar fi trebuit să se manifeste atunci cînd tehnologia a eliberat filmele SF de rangul lor secundar, este rareori întîlnită.

Capetele mai trebuie destupate și lumina proiectată în spațiile vide unde producătorii de filme au depozitat bucăți din Monstrul lui Frankenstein și fragmente de „idei”, furate din șazeici de ani de filme proaste. Pentru a înțelege cum trebuie să fie această gîndire nouă, ar fi bine dacă am arunca o privire rapidă spre începuturile filmului SF, cum arată el în cele mai bune ipostaze, ce facem noi acum și care este perspectiva. După care, perfect, putem face niște previziuni - lucru care, la urma urmei, este specialitatea SF-ului.

Și astfel, ca să înțelegem filmul viitorului - trecut, prezent și viitor - veniți cu mine în trecutul antediluvian. În periferiile Parisului, la începutul secolului, în micuțul studio cu pereți din sticlă al lui Georges Méliès.

Luati-vă cu voi și simțul uimiri.

Traducere de Mihai Dan PAVELESCU
(va urma)

TIPIARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTAET

Șos. București-Ploiești nr. 25-27, Sector 1,
Telefon: 6.79.45.40, București-România

Reclamă, publicitate:

Titus Guvir - tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN,

Marian BORCA, Dan GROZA

Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA

Corectură:

Neguța SEGĂRCEANU, Corina ROMAN,

Helen TUDOR

Montaj offset:

Daniela ȚOȚAN, Daniela VARKOLA

Difuzare:

Dorin TOMPOȘ

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCA

Mihai-Victor STOICA

El și jungla

Limba. Nu am vorbit-o niciodată. Dar o știam. Sau mă știa ea pe mine.

Faptul că străbăteam mlaștina era pozitiv deoarece eram singur și puteam să tac. Dacă aș fi deschis gura, aș fi rostit Cuvîntul și Limba s-ar fi dezvăluit.

Tac. Un cîntec firav se aude în mine. Arma grea îmi atîrnă în mînă. Ocolesc peticul de apă înverzît de alge. Tăcerii îi e dor de mine. Ea pune în gura mangrovei cuvintele Limbii... Nu mai pot! Trebuie să spulber liniștea ce împresoară mlaștina. Vreau să strig. Nu mai mă interesează Secretul Limbii.

* * *

E bine... Un greiere absurd a început să cînte. Mă așez pe spate cu arma sub cap și închid ochii. Văd orașul în barurile căruia îmi risipesc timpul. Mi-e lehamite de mine. Deschid ochii spre cerul ce s-a acoperit cu stele. Mlaștina e pătrunsă de o ceață gălbuie. Deschid gura și o trag în piept. Apoi răsuflu ușurat. În mine, cuvintele mlaștinii. În loc să tușesc, creierul meu se umple de cuvinte.

Acum știu istoria Limbii. Știu că nu poate exista vreo Limbă care să piară. Cuvîntul e nemuritor. Limba care își pierde vorbitorii și caută. Mă gîndesc cîte limbi caută vorbitorii! Cîte limbi ar vrea să vorbească, să urle. Limba mea e o limbă puternică. M-a cuprins deodată, a făcut să urle în mine durerea miilor de ani de nevorbit. Stăpînindu-mă, vreau să vorbesc. De fapt, nu eu vreau să vorbesc, ci Ea. Vrea să o audă cineva, să fie vorbită. Dar nu pot vorbi. Aș muri la auzul cuvintelor. Sînt prea tari pentru mine.

Jungla începe aici. Misiunea trebuie dusă pînă la capăt. Nu pot muri. Sînt impregnat de cuvintele Limbii.

Satul nu se zărește încă. Liniștea mlaștinii s-a spulberat. Zgomotele junglei sînt puternice. Mă ascund după un arbore. Sînt atent cu urmele pe care le las. Nu trebuie să știe nimeni că am trecut pe aici.

Curios e faptul că am început să văd cuvintele. Nu văd arbori, nu văd frunze. Văd cuvintele-arbore, cuvintele-frunză; văd cuvîntul-apă. Mă văd pe mine. Sînt omul-cuvînt sau poate cuvîntul-om... Ar mai putea cineva să știe asta?

Dar nu mă las. Mă strecor printre litere ciudate cum niciodată nu am văzut. Litera șarpe sare pe mine. Evit în ultima clipă impactul cu ea. Trupul ei mînjește jungla-cuvînt.

Mă ridic din cerneala neagră și mă plimb cu cuvîntul-mitralieră în mînă. Spre mine vin oameni-cuvinte cu ochi albaștri și piele de abanos. Vin tot mai mulți, mă înconjoară, se reped asupra mea.

Nu stau pe gînduri. Cuvintele-gloaște ies unul după altul din gura cuvîntului-mitralieră. Ea îmi rîde cald în mînă privind spre petele ce fuseseră cuvinte-oameni.

Acum îmi dau seama că secretul Limbii a fost dezvăluit.

Oamenii-cuvinte se ridică din balta de cerneală, literă după literă și încearcă să îmi spună ceva.

Nu-i înțeleg, fiindcă ei vorbesc Limba.

* * *

Mă trezesc deasupra lor cu mîna pe stilou. În fața mea zac pagini scrise cu cuvinte ciudate pe care niciodată nu le voi înțelege.

Mă ridic de la masă mototolind foile. E tîrziu și comandantul mă strigă. Mîine-misiunea în junglă. Apoi voi avea banii pe care îi voi juca la ruletă sau risipi cu femeile pierdute din oraș. În fundul creierului aud un cîntec ce mă îndeamnă să tac. Dar nu-mi pasă. Însfac arma și pornesc spre mlaștină. E lună și e prea tîrziu pentru a mai gîndi.

Mihai Victor STOICA – student, anul I sociologie, secretarul cenaclului „V. Pappilian” (Cluj).

Caius STANCU – student anul III, A.S.E., cu vocație de grafician. Pasionat de benzi desenate, cade adeseori în schematismul serialelor cu supereroi. Actualmente e membru al cenaclului „String”, pe care îl frecventează din acest an.

Florin URSU

Olar cu puncte

Lebedele zburau pe deasupra plopilor în care pești morți se bălăceau cu picioarele în sus.

Tineretul rumega liniștit, în timp ce „ăia mici” ningeau sau topeau cînepa.

Ploaia ploua, iar restul se adunaseră într-o colibă unde, cică, era unul în spate.

Într-un tîrziu se ivi și Leon. Avea părul ud și douăzeci de ani. De fapt, el era doar în trecere. Lovi scurt și se deplasă spre dreapta. Poftim: unde dai și unde scurte!

Rabla aia nu mai mergea de o lună, așa că e trecut de zece.

Nu te mai scărpină în nas îi zice, dar rîul aduna mai departe. Androidul nu mai înțelegea nimic.

Ce ți-e cu soarele ăsta...

Locul III

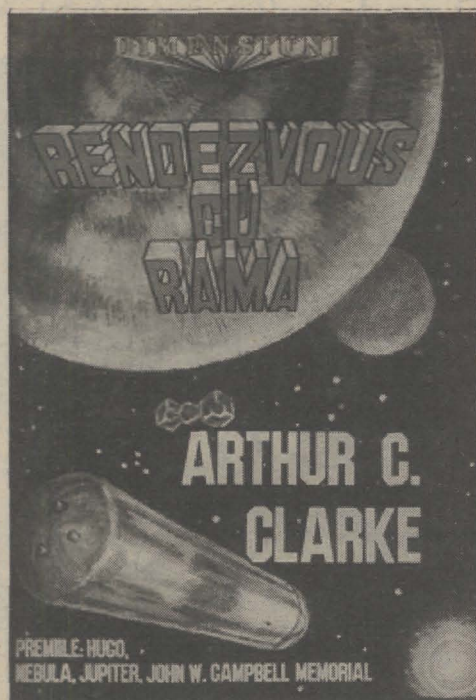
la primul concurs de literatură S.F. „Brain” din 14-04-1992 Brașov

Florin URSU – președintele cenaclului „Brain” (Brașov).

Apariții editoriale

— 1990 —

1. MARK TWAIN — Un yankeu la curtea regelui Arthur — Editura Licorna — 346 pagini — 75 lei
2. IOAN POPA — Negustorii de război — Editura Aldomars — 96 pagini — 40 lei
3. A.N.TOLSTOI — Hiperboloidul inginerului Garin — Editura Raduga, Albatros — 384 pagini — 79 lei
4. G.ANANIA, R.BĂRBULESCU — Ferma oamenilor de piatră — Editura Intercomtempress — 240 pagini — 43,50 lei
5. DORU TĂTAR — Prioritate zero — Editura Porto Franco — 168 pagini — 18,50 lei
6. BRIAM STOKER — Dracula — Editura Univers — 132 pagini — 75 lei
7. V.CONSTANTINESCU — Dincolo de gămanduri — Editura Junimea — 248 pagini — 12,50 lei
8. E.IONESCU, C.SAMOILĂ — Acțiunea „Nicrom” — Editura Albatros — 272 pagini — 16,50 lei
9. K.SAINT-JOHN — Fiul Principalului — Editura Uranus — 190 pagini — 40 lei
10. PATRICK ANDREW — Taner — Editura Moldova — 120 pagini — 20 lei
11. M.P.ALEXANDRU — Cazul profesorului Roșatu — Editura Moldova — 80 pagini — 15 lei
12. BARRY LONGYEAR — Dușmanul — Editura Orion — 132 pagini — 36 lei
13. URSULA K.LEGUIN — Lumea lui Rocannon — Editura Orion — 158 pagini — 37 lei
14. X X X — La orizont această constelație — Editura Albatros — 256 pagini — 12 lei
15. X X X — Artele marțiale moderne — Editura Cealele cuvinte — 112 pagini — 18 lei
16. X X X — Anatomia unei secunde — Editura Facla — 222 pagini — 11,50 lei
17. X X X — Cronici metagalactice — Editura Tehnică — 152 pagini — 16,50 lei
18. X X X — Cronici microelectronice — Editura Tehnică — 156 pagini — 15 lei

— Știu eu o metodă — i-am zis Elisei. Am tras apoi cu putere din țigara furată. Știu o metodă, dar nu ți-o spun.

Elis se zbătea furioasă. O legasem de una din ramurile arborelui central și nu mai putea să-și întindă aripile individuale. Acum se zbătea furioasă, dar eu am râs:

— Ești Mare! Ha, ha! Adică foarte mare!

Benedict mă privea din ușa Fabricii sale de Ascuțit Lame de Ras pentru Adulți cu Barbă.

— Las-o în pace! — strigă. Mie mi se pare că tu cam ieși din regula jocului. Nu așa e regula. Eu știu mai bine decât tine.

— Ba nu știi nimic! — pufni eu. Tu nu vezi ce gras ești? Gras, curge untura pe...

— Nu te potolești? — se supără Benedict. Hei, Elis, scoate mîna din hiperspațiul trei. Așa, acum întoarce-te 180° moëbiusian. Acum înapoi... treci peste cinci oglinzi, păstrîndu-ți doar o dimensiune fixă. Gata, asta-i tot.

Îl priveam indispus. Prostul de Benedict era singurul de vîrsta noastră, din toată colonia, care putea să descurce nodurile spațio-temporale pe care le făceam.

— Mai știi metoda aia? — mă provocă Elis verificîndu-și aripile.

— Da — rînji — și pot să te fac bătrînă cînd VREAU.

— Nu-i asta legea jocului! — zbiră Benedict. Eu nu mă mai...

— Tu nu te mai băga peste tot — îl repezii eu. Am treabă cu Elis, nu cu tine. Și la urma urmei, ești un străin.

— Așa nu mă mai joc — se supără de-a binelea Benedict.

— Cum vrei. Eu știu un secret.

— Ce secret? — se miră Elis. A, adică da.

Așa spui tu.

— Dar n-ai zis că vrei asta?

— Am zis „bătrîn”, nu „adult”. Și dacă vrei să știi, secretul tău e o minciună.

Mă întristai.

— Crezi că te mint?

— Regula nu noi am făcut-o — rosti ea plictisită. Și mai lasă-mă-n pace. Dacă nu poți, nu poți.

— Ba pot.

— Ba nu poți.

— Ba pot, dar să plece Benedict!

— Da? ce-ai cu el? De ce naiba nu-l suferi?

Știe mai bine decât tine regula jocului.

— Adică îl iubești pe el?

Benedict se întoarse de-a-ndoaselea pînă în ușa Fabricii de Ascuțit Lame.

— Dacă vrei să știi, m-am jucat cu ea și ieri de-a mama și de-a tata!

— Așa, Elis?

Aproape că-mi venea să plîng. Lui Elis parcă i se făcu milă de mine.

— Păi... adică...

— Știu — mă înecai eu cu hohotele de plîns — nu mă mai iubești! O să chem gărzile, uite că plîng, plîng...

— Minte! — începu și Elis să smiorcăie. N-ai decît să întrebi păpușile!

— O să le întreb — pufni, și alergai înveselit brusc sub conducta cea mai apropiată.

Elis rămase în mijlocul curții, privind prostește în urma mea.

— Uite, sînt aici! — strigai.

Păpușa femeie mă simți și deschise ochii.

Zbîrciturile de pe chipul pămîntu tresăriră. Apoi, mîna ei stîngă, croită din cîrpe și bucățele de ceară se ridică spre chipul meu.

— Copii — zise păpușa, și gura vesteasă hîrîi, scuipînd alături de mine un rotocol albicios, ca de vată udă.

— Te-ai jucat cu Benedict și cu Elis de-a mama și de-a tata! — rostii eu, și lovii necruțător cu palma peste obraji scofilciți ai păpușii. Na, na!

Păpușa-băiat deschisese între timp și ea ochiul stîng, fix și rece, singurul de altfel care-i mai rămăsese.

— Nu — spuse ea — nu.

— Voi nu mințiți niciodată — oftai. Adulții nu mint niciodată și nici păpușile cu chipul lor, căci ele încă n-au învățat să mintă. N-au vîrstă — rostii sentențios, întorcîndu-mă spre Elis, care mă privea la fel de nedumerită. Și să știi — rostii cu glas scăzut și solemn — eu te pot face într-adevăr bătrînă, Elis, mare și bătrînă, cum ai fost la-nceput.

— Minți.

— Nu mint.

— Ba da. Asta nu face parte din regula jocului.

— O știi de la cineva care nu se supune regulii.

— De la cine?

Mă aplecai către urechea ei și șoptii:

— Pămîntul. Dar să nu mai spui la nimeni. El a fost întîi tînăr și pe urmă bătrîn.

— Asta e o poveste — pufni Elis. Mă

minți. Benedict!

— Dacă-l chemi, nu-ți spun ce s-a întîmplat mai departe — o prevenii eu.

Elis își mușcă buzele, apoi trase un șut băiatului păpușă. Trupul lui, uscățiv și vătămat, avea mare nevoie de intervenția gărzilor.

— Uite — zic — știi ceva? Poți să le povestești tuturor. Tot n-or să te creadă. Și-i voi pune pe adulți să te bată pentru că ieși din regula jocului!

Elis mă privi furioasă, apoi se descotorosi de aripile ce-i atîrau pe umerii firavi.

— Acum o să te bat eu — strigă.

— Te-au mai bătut și săptămîna trecutău hototii, uite, mai ai urme...

Elis apucă de pe jos o piatră și o azvîrli către mine. O lăsai, calm, să mă izbească în piept. Elis mă privi uluită că nu mă ferisem.

— Uite, piatra asta știe mai multe decât tine, zîmbii eu. Are altă regulă! E tot a jocului — a unui antijoc.

— Și cum se face? Hai, spune-mi — se rugă Elis. Stătea acum rezemată de gardul cristalin care-i frîngea și-i răsfrîngea trupul în zeci de variante, în zeci de lungimi de undă. Un laser înfîngîndu-și sabia de lumină într-un dușman, asta era deviza adulților. Asta întruchipa statuia din fața intrării.

— Știi — vorbi eu — am citit că înainte era altfel. Regula jocului nostru nu se deosebea de cea a pietrei. Pe urmă, oamenii au început să se nască bătrîni. Se nasc în niște vase mari, de sticlă.

— Asta e poveste.

Citii din nou neîncrederea în ochii Elisei.

- Nu e poveste. Ei voiau să fie iar copii. Zicea acolo că oamenii ținneau după copilărie, după începuturi. Și nu știau că a începe viața nu-i tot una cu a fi copil.

- Ce grozăvie! - aproape că țipă Elis.

- Acum cică lucrurile nu se mai pot întoarce la loc. Am uitat prea multe ca să mai înțelegem. Hai, ce zici? Vrei să te învăț cum să fii iar bătrîn?

- Tu cum faci? - întrebă Elis.

- Benedict, pleacă dracu' de-acolo! - am urlat.

- O să vă spun, dacă nu mă luați și pe mine - ne amenință Benedict.

Eu și Elis ne privirăm dezorientați.

- Ce facem? - întrebă Elis.

- Dacă ne pîrăște, vom fi bătuți.

- Pe mine m-au mai bătut odată săptămîna trecută - zise Elis, pipăindu-și pe coaste cîteva dungi roșietice care abia se mai zăreau.

- Bine, vino - strigai.

Mă enervasem.

- Vino mai repede, tăfălogule!

- Dacă-mi zici tăfălog, o să te...

- Bine, nu ești tăfălog. Hai odată. Uite ce trebuie să faceți - am zis cînd i-am văzut atenți pe amîndoi. Primul lucru și cel mai important e să te cuibărești în timpul tău.

- Aha! strigă Elis! Iar vrei să mă legi spațio-temporal!

- Nu, proasto, trebuie să intri în timpul tău, nu pricepi? Să te faci acolo mică de tot, adică să te ascunzi pînă nu se mai vede afară nimic. Decît trupul.

- Cum? - exclamă Benedict.

- Închide ochii și fă-te mic în tine. Acum învîrțiți-vă și închipuți-vă că sînteți bătrîni. Încercați să simțiți pămîntul. Asta e cel mai important.

Mă învîrteam și eu laolaltă cu ei. Deodată,

îmi amintii de frumoasele vremuri cînd eram bătrîn, de vremurile începutului. Stăteam iar zile întregi pe balansoarul de nuiel. Trăiam toamnele, cu reumatismul lor, cu zilele lor călduț alburii. Mi-am amintit de bastonul cu mîner de fildes, de brațul pe jumătate paralizat. Apoi mă prăvălii în iarbă, sfîșiat de aceste fantome ale memoriei. Lîngă mine se prăbușiseră și ceilalți doi. Elis, amețită, deschise pînă la urmă ochii și zise cu o voce în care mai pîlpăiau încă anii maturității:

- Eu am văzut ceva.

- Eu n-am văzut nimic. M-ați păcălit. Benedict se ridică de pe jos împleticindu-se. O să vă spun pe amîndoi.

- Poate - explicai eu binevoitor - nu te-ai învîrțit destul. Sau n-ai simțit pămîntul. Ți-am spus că trebuie să simți pămîntul.

- M-ați mințit - izbucni Benedict în plîns. O să vă spun!

- N-ai decît! - mă supărai eu. Du-te și pîrăște-ne.

- Și tu te-ai învîrțit cu noi. Dacă ne pîrăști, te spunem că ai fost cu noi - zise Elis.

Benedict își șterse lacrimile, ne aruncă o privire dușmănoasă și dispăru în fabrica lui.

- Nu s-a învîrțit destul, prostul - zise Elis.

Se făcuse tîrziu. Am luat o piatră și am aruncat-o peste gardul de cristale către rîu. N-a ajuns acolo. Pereții energetici au distrus-o la cîțiva metri dincolo de gard, cît mai era încă în aer. O mîngîiai pe Elis.

- Poate mîine ne vom aminti mai mult.

- Totul e să simți pămîntul. Și atunci o să fii bătrîn! Și o să ne jucăm de-a orice!

Benedict ne spiona printr-o fereastră îngustă.

- De-a orice, auzi? - strigă Elis, scoțînd limba către Benedict.

- K -

Apariții editoriale

- 1991 -

1. MIHAIL BULGAKOV - Ouăle fatale; Demoniada - Editura Anima - 83 pagini
2. MIHAIL BULGAKOV - Inimă de cîine - Editura Unu - 96 pagini - 33 lei
3. MICAEL THOMAS - Uitat de timp - Editura Flamengo - 80 pagini - 42 lei
4. MAURICE RENARD - Omul trucat - Editura Labirint - 192 pagini - 50 lei
5. PAVAO PAVLICIC - Clarobscur - Editura Univers - 316 pagini - 67 lei
6. ARTHUR C. CLARKE - Rendezvous cu Rama - Editura Multistar - 220 pagini - 89 lei
7. BRIAN ALDISS - Sera - Editura Porto Franco - 230 pagini - 47 lei
8. JACK LONDON - Rătăcitor printre stele - Editura Galaxia sud - 178 pagini - 80 lei
9. JACK LONDON - Ciurma stacojie - Editura Integral - 80 pagini - 35 lei
10. JULES VERNE - Eternul Adam - Editura Libra - 32 pagini - 20 lei
11. J.H. ROSNY AÎNÉ - Prizoniera oamenilor mistreți - Editura Mureș - 36 pagini - 12 lei
12. J.H. ROSNY AÎNÉ - Moartea Terrei - Editura Coresi - 92 pagini - 28 lei
13. J.H. ROSNY AÎNÉ - Tînăra vampiră - Editura Semnalul - 64 pagini - 30 lei
14. GEORGE ORWELL - 1984 - Editura Univers - 275 pagini - 174 lei
15. EVGHENI ZAMIATIN - Noi - Editura Humanitas - 176 pagini - 60 lei
16. G.K. CHESTERTON - Napoleon din Notting Hill - Editura Univers - 238 pagini - 139 lei
17. R.L. STEVENSON - Straniul caz al Dr. Jekyll și Mr. Hyde - Editura Spot - 92 pagini - 50 lei

Mihai RĂUȚĂ

Calul și noi

Bum!

Ce a fost, a fost. Acum, cu toții umărim calul.

Calul alerga în toate direcțiile descumpănit de libertate. Se oprea, își lăsa capul în jos și începea iar să alerge. Nu avea nici coamă și nici piele. Craniul prelung și fără ochi părea în căutarea unui smoc de iarbă neagră.

Oasele călărețului se bălăngăneau încurcate în cușca coastelor.

Cu toții locuiam în case: crematorii mici, fără etaj și fără parter, ce își fumegau veșnic zidurile. Ferestrele sprijinite de niciunde erau pline de cei ce umăreau calul.

Vîntul șuiera printre coastele calului, apoi pătrundea prin ferestrele larg deschise, spulberînd oamenii în grămăjoare.

Era noapte, căci ziua lipsea.

Calul găsi, în sfîrșit, un spațiu cu flori. Flori frumoase cu muguri negri explodînd în petale de plumb, cu tulpini de grafit, flori totuși.

Mîncă nesățul. Mîncam și noi. Mîncam cenușa unul altuia, privindu-ne în negrul ochilor cum lucește smoala existenței.

Cîmpia este poate roșcată. Noi tot negri sîntem, negri și poate morți.

A început să plouă. Apa este ruginită și gîndurile scîrțîie. Rugina are gust de rugină și ne spală topindu-ne în riulețe de „Noi”.

Cuvintele nu mai sînt decît niște bule ce se sparg de buza crăpată a solului.

În picături ne strecurăm în hrube, unde cei orbi trăiesc doar din muzica lor și zboară. Sînt liliecii din oameni ce zboară cu aripi de îngeri. Lor nu le plac caii. Le place doar să se izbească de bolțile hrubelor căuțînd lumina ochilor orbi. Bolțile sînt de fapt podele și ei nu sînt ei, sînt doar umbrele unor visuri.

Am făcut și noi aripi, dar încă nu am învățat să călărim cerul între picioare ca pe o gloabă.

Ne atîrnă ochii în sus, înfipti în pămînt ca niște rădăcini ce sug întunericul.

Păcat de cai, de lună și stele. Aici bălegarul este proaspăt. Bălegarul este ca și ieri: moale, afînat, aburînd.

18. MARY W.SHELLEY – Frankenstein – 170 pagini – 60 lei
19. HENRY JAMES – O coardă prea întinsă – Editura Edinter – 258 pagini – 80 lei
20. MICHAEL ENDE – Momo – Editura Dacia – 224 pagini – 50 lei
21. KOSTER DEL REY – Întâlnire de gradul X – Editura Orion – 104 pagini – 38 lei
22. RICHARD CANAL – Swap Swap – Editura SFVA – 130 pagini – 127 lei
23. ROMULUS BĂRBULESCU – Încotro curge liniștea? – Editura Ion Creangă – 176 pagini – 45 lei
24. GEORGE ANANIA – Acțiunea „Lebăda” – Editura Ion Creangă – 160 pagini – 35 lei
25. ROMULUS BĂRBULESCU, GEORGE ANANIA – Paralela enigmă – Editura Porto Franco – 280 pagini – 40 lei
26. MIHAIL GRĂMESCU – Phreeria – Editura Porto Franco – 176 pagini – 44 lei
27. TUDOR NEOIȚĂ – Când zeii conspiră – Editura Dragon – 270 pagini – 55 lei
28. CICERONE SBANȚU – Proscrisul – Editura Centaur – 160 pagini – 33 lei
29. H.SALEM – Întrerupătorul – Editura Eminescu – 224 pagini – 49 lei
30. ALINA NOUR – Un extraterestru în pijama – Editura Junimea – 272 pagini – 50 lei
31. IOAN GROȘAN – Planeta mediocrilor – Editura Casandra – 144 pagini – 65 lei
32. RODICA BRETIN – Drumul fără sfârșit – Editura Baricada – 192 pagini – 60 lei
33. X X X – Timpul este umbra noastră – Editura Dacia – 520 pagini – 98 lei
34. X X X – Ultimul răspuns – Editura BIT. – 49 lei
35. X X X – Antares F1 – Editura Baricada – 156 pagini – 60 lei
36. ALINA NOUR – Un mafiot sub canapea – Editura Cariatide – 160 pagini – 42,50 lei

Bruno HENRIQUEZ

(Cuba)

Chef de glume

Își începu relatarea cu un râs numărul 3, tipic pentru un glumeț de clasă A, iar femeia îi răspunse cu un surâs cochet - numărul 1, foarte feminin și la modă, și-i întinse paharul cu băutură.

- Ei, bine-zise el rîzînd și mîngîindu-i picioarele - Îți voi povesti tot ce-am făcut de cînd nu ne-am văzut și ai să rîzi și tu ca un glumeț de clasă A, numai imaginîndu-ți ce mutre au făcut polițiștii intertemporali...

Întîii m-am dus în 1954 și să vezi distracție! - spuse el, aproape înecîndu-se cu o dușcă. Imaginează-ți că am apărut în Franța, la jumătatea lui iulie și că m-am dat drept o ființă extraterestră. Să-i fi văzut ce fețe au făcut la dezvoltarea fotografiilor... Dar mai bine să-ți povestesc totul de la început... Am pătruns cu o farfurie zburătoare în zona unei baze militare franceze, le-am anihilat armele și le-am arătat scrisoarea de acreditare de pe o altă planetă care, chipurile, cunoaște, bine Terra. Au făcut fotografii, mi-au înregistrat vocea, m-au convins să semnez cu ei un tratat de colaborare și discreție, pentru că nici ei, nici eu - nu doream ca restul lumii să știe de existența mea. Însă am folosit generatorul de interferențe pentru a le distruge înregistrările și un flux gamma pentru a le voala filmele foto. Mai mult chiar, am recurs și la o cerneală cu acțiune dezintegratoare și cred că le-am distrus cam jumătate din arhive... Apoi, le-am lăsat, ca amintire, o monstră de markuzit, aliaj inventat, după cum știi, cu 300 de ani mai tîrziu.

Dacă i-ai fi văzut cum se chinuiau să analizeze mostra, hohoti molipsitor bărbatul, apoi continuă pe același ton zeflemitor: n-au reușit să afle nimic și pînă în secolul XXIII nu-și vor da seama ce este. Chicoti, din nou, în timp ce mîngîia tandru femeia. Aceasta îl asculta atentă și-l ciufulea grațios cu mîna dreaptă.

- Pe urmă am furat Poliției Intertemporale un robot, copia mea perfectă, așa cum are fiecare om din lumea bună... Se diferențiază de original doar prin temperatura cefei care este mereu de 4° C... Ăăă... L-am luat cu mine în Egiptul antic, unde

am trecut drept un trimis al Soarelui... Am fost chiar faraon pentru o vreme și i-am pus să construiască o piramidă în care le-am lăsat robotul. O mică farsă pentru arheologi - rîse el scurt și, luîndu-și o mutră întrebătoare, îi spuse confidențial femeii:

- Știi ce-am făcut pe urmă?

- Nu - răspunse ea sărutîndu-l.

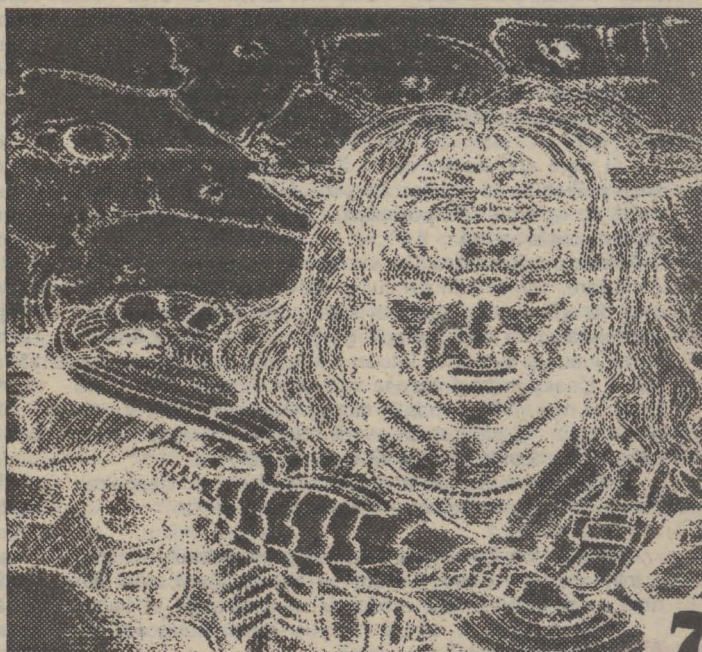
- Să vezi - zise el, arătîndu-se gata de a povesti altă aventură - am fost undeva în Oceanul Atlantic, în 1967, cînd se încerca un nou tip de submarin atomic. Le-am apărut drept un naufragiat, m-au recuperat și i-am convins să mă lase la bord cît timp îndeplineau misiunea pentru care veniseră pînă acolo. La coborîrea submersibilului, am oprit reacția motorului atomic, așa că au fost nevoiți să pună în funcțiune o sursă auxiliară de energie... Dar cînd au privit cadranele, radarele și celelalte instrumente nu știau ce să mai creadă. Știi de ce?

Ea negă, dînd ușor din cap.

- Nu? Nici ei. Ha,ha,ha, haa - hohoti el cu rîsul cînic numărul 5, care răsună ca și cînd ar fi fost un glumeț de tip B - cum ar fi putut să înțeleagă ceva, dacă eu le puseseam submarinul pe o orbită circumterestră. Dar, ghinion! Ne-a lovit un asteroid, impactul a fost îngrozitor, au murit cu toții... dacă i-ai fi văzut ce comic pocneau ca niște broaște rîioase... ha, ha, ha, he, he, he... Mai puțin eu care eram deja într-o sferă energetică. Apoi am lăsat submarinul pe fundul mării pentru a fi strivit de presiune. În timp ce coboram am auzit șuieratul mașinii Poliției intertemporale, de aceea am plecat de acolo și-am venit aici, la tine, ca să mă distrez... hm, altfel.

Tresări auzind două zgomote suprapuse care umpleau încăperea. Unul era un șuierat cunoscut. Ceafa rece, de robot, a soției îl ajută să înțeleagă că al doilea sunet ce se auzea era rîsul ironic numărul 2 al polițiștilor intertemporali.

Traducerea: Nicu GECSE

O roarea a sosit în Cherrybell cu puțin după amiaza unei zile sufocant de fierbinți a lunii august. Poate că este un pleonasm; în Cherrybell, Arizona, orice zi de august este sufocant de fierbinte. Cherrybell se găsește pe Șoseaua 89, la 40 mile sud de Tucson și la vreo treizeci de mile de frontiera mexicană. Orașelul este alcătuit din două benzinării, cite una de fiecare parte a șoselei, ca să agațe șoferii din ambele direcții, un magazin universal, un magazin de băuturi alcoolice, un fel de artisanat-capcană pentru turiștii care nu mai au răbdare pînă la graniță ca să cumpere serape și huarache, o cîrnățarie părăsită și cîteva case locuite de americano-mexicanii care muncesc în Nagalos, orașul vecin dinspre sud, și care, Dumnezeu știe de ce, preferă să locuiască în Cherrybell și să facă naveta în Forduri model T. Pe indicatorul de pe șosea scrie: CHERRYBELL, POP. 42, dar indicatorul exagerează; Pop a murit anul trecut - Pop Anders, proprietarul cîrnățariei acum părăsite - și cifra exactă este 41.

Oroarea a sosit în Cherrybell călare pe un catîr condus de un prospector bătrîn, murdar și cu o barbă cenușie, care avea să se recomande Dade Grant. Numele ororii era Garvane. Avea o înălțime de aproape trei metri, dar era atît de slabă, aproape un schelet, încît nu putea cîntări mai mult de treizeci de kilograme. Catîrul bătrînului Dade o purta cu ușurință, în ciuda faptului că picioarele îi atîmrau de fiecare parte prin nisip. Tîrîtul acela prin nisip cale de peste cinci mile nu cauzase nici o stricăciune pantofilor ce reprezentau de altfel toată îmbrăcămintea sa, cu excepția unor „chiloți de baie”, de culoare albastru deschis. Nu dimensiunile erau însă cele care-i confereau aspectul respingător, ci pielea. Era roșie. Parcă fusese jupuit de viu, apoi pielea întoarsă cu exteriorul în afară. Craniul și fața îi erau la fel de înguste sau alungite; altminteri părea umană - sau cel puțin umanoidă. Asta dacă treceai peste faptul că avea părul de un albastru asemănător chiloților, ochilor și botinelor. Roșu sîngeriu și albastru deschis.

Primul care i-a văzut venind peste cîmpie, dinspre lanțul muntos din est, a fost Casey, proprietarul magazinului de băuturi. Leșise pe ușa din spate a magazinului pentru o gură de aer proaspăt. În momentul acela, se aflau la vreo 100 de metri și deja se putea distinge straniețatea figurii de pe catîr. De la distanța aceea, numai straniețatea; oroarea părea numai din apropiere. Casey rămase cu gura căscată și încremeni pînă cînd ciudatul trio ajunse la vreo 50 de metri, apoi porni încetîșor spre ei. Există oameni care fug la vederea necunoscutului și oameni care înaintează să-l întîmpine. Casey înaintă ca să-l întîmpine. Se întîlniră la vreo 20 de metri în spatele magazinului. Dade Grant se opri și azvîrli funia cu care conducea catîrul. Scheletul se ridică, pur și simplu proptindu-se în picioare deasupra catîrului. Trecu un picior peste el, rămase o clipă sprijinindu-se cu palmele de spinarea animalului, după aceea se așează pe nisip.

- Planetă cu gravitație mare, murmură el. Nu pot rezista mult.

- Ai niște apă pentru catîr? îl întreabă prospectorul pe Casey. Trebuie să fie mort de sete. A trebuit să las burdufurile cu apă ca să-l pot căra... Arată cu degetul spre oroarea roș-albastră.

Abia acum își dădea Casey seama de grozăvia ei. Din depărtare, combinația de culori părea doar vag hidoasă, însă de aproape - pielea era aspră; părea că are vene la suprafață și că este umedă (deși nu era) și, la dracu', părea jupuit și cu pielea întoarsă în afară. Sau doar jupuit, punct. Casey nu mai văzuse așa ceva și spera că nici nu avea să mai vadă vreodată. Simți ceva înapoia lui și privi peste umăr. Și alții remarcaseră arătarea și se apropiau; chiar la 10 metri în spatele lui erau doi băieți.

- Muchachos, strigă el. Aqua por el burro. Un pozal. Pronto. Se reîntoarce către arătare și întreabă:

- Ce...? Cine...?

- Mă numesc Dade Grant, spuse prospectorul întinzînd o mîină pe care Casey i-o strînsă absent. Apoi arată din nou cu degetul peste umăr: Mi-a spus că-l cheamă Garvane. E extra-nu-știu-cum și un fel de ambasador.

Casey dădu din cap înspre schelet și fu fericit să primească același răspuns, și nu o mîină întinsă.

- Numele meu este Manuel Casey, rosti el. Ce înseamnă extra-nu-știu-cum?

Glasul scheletului era neașteptat de profund și vibrant. - Sînt un extraterestru. Și ambasador plenipotențiar.

Surpinzător, Casey era un om destul de educat și cunoștea ambii termeni; era probabil singurul om din Cherrybell care știa ce înseamnă cel de-al doilea lucru. Mai puțin surprinzător, considerînd aspectul vorbitorului, era convins de cele auzite.

- Cu ce vă pot ajuta, domnule? întreabă el. Dar, mai întii, de ce nu veniți la umbră?

- Nu, mulțumesc. Aici este ceva mai rece, dar mă simt bine. Este echivalentul unei seri reci de primăvară pe planeta mea. Mă puteți ajuta, anunțînd autorităților prezența mea. Cred că vor fi interesate.

Mda, se gîndi Casey, din băttă a dat peste cel mai potrivit om pe o rază de 20 de mile. Manuel Casey era jumătate irlandez, jumătate mexican. Avea un frate vitreg care era jumătate irlandez, jumătate american, iar acest frate vitreg era colonel de aviație la baza Davis-Monthan din Tucson.

- O clipă pînă telefonez, domnule Garvane, spuse el. Domnule Grant, nu doriți să veniți înăuntru?

- Nu, nu-mi pasă de soare. Toată ziua stau așa. Și Garvane ăsta m-a rugat să stau cu el pînă termină ce are de făcut. A zis c-o să-mi dea ceva de preț. Ceva... 'lectronic.

- Un indicator electronic pentru minereu, alimentat cu baterii, interveni Garvane. Ceva foarte simplu care indică zăcăminte pînă la adîncimi de două mile, felul, concentrația, cantitatea și adîncimea.

Casey înghiți un nod, se scuza și-și croi drum prin mulțime pînă în magazin. Peste un minut vorbea la telefon cu colonelul Casey, dar îi trebuiră alte patru minute ca să-l convingă că nu glumea și nici nu era beat.

După alte douăzeci și cinci de minute pe cer se auzi un zgomot și un helicopter cu patru locuri ateriză la o distanță de vreo zece metri de un extraterestru, doi bărbați și un catîr. Doar Casey avusese curajul să revină lîngă trioul din deșert. (Existau și alți spectatori, dar aceștia se țineau la distanță).

Colonelul Casey, un maior, un căpitan și locotenentul care pilota helicopterul coborîră și alergară spre ei. Scheletul se ridică cu cei trei metri ai săi; din efortul cu care o făcuse își puteai da seama că era obișnuit cu o gravitație mai mică decît cea a Pămîntului. Se înclină, își repetă numele și se identifică extraterestru și ambasador plenipotențiar. După aceea își ceru scuza că se va așeza și, explicînd de ce era necesar, luă loc.

Colonelul se prezentă pe sine și pe cei trei tovarăși.

- Acum, domnule, ce putem face pentru dumneavoastră?

Scheletul rinji. Dinții îi erau albaștri, asemănători părului și ochilor.

- Aveți o expresie: „Duceți-mă la șeful vostru”. Eu nu cer asta. De fapt, trebuie să rămîn aici. Nici nu vă cer să-mi aduceți pe vreunul din șefii voștri. Ar fi nepoliticos. Sînt întru totul de acord ca să-i reprezentați, să vă vorbesc și să vă las să mă chestionați. Vă cer un singur lucru. Aveți magnetofoane. Vreau ca înainte de a vorbi sau de-a răspunde întrebărilor voastre, să aduceți unul aici. Trebuie să mă conving că mesajul pe care îl vor primi conducătorii voștri va fi clar și cuprinzător.

- Perfect, răspunse colonelul și se întoarse către pilot: Locotenent, ia legătura radio și spune-le să ne trimită imediat un magnetofon. Poate fi parașu... Nu, ar dura prea mult. Spune să-l trimită cu un alt helicopter. Hei, și să trimită și 50 de metri de cablu. Priza e în prăvălia lui Manny. Locotenentul sprintă spre helicopter.

Ceilalți rămaseră pe loc transpirînd, apoi Manuel Casey se ridică.

- Avem o jumătate de oră de așteptat, vorbi el, și dacă o să stăm aici, în soare, cine este pentru o bere rece? Domnul Garvane?

Fredric BROWN

Marionetele (Puppet Show - 1962)

- E o băutură rece, nu? Sînt un pic înghețat. Dacă aveți ceva fierbinte...?

- Imediat vă aduc o cafea. Doriți și o pătură?

- Nu , mulțumesc. Nu este nevoie.

Casey plecă, dar se întoarse repede, cu o tavă pe care se aflau șase sticle de bere rece și o cană aburîndă. Între timp, locotenetul revenise. Casey lăsă tava jos și servi mai întii scheletul, care sorbi din cafea și rosti:

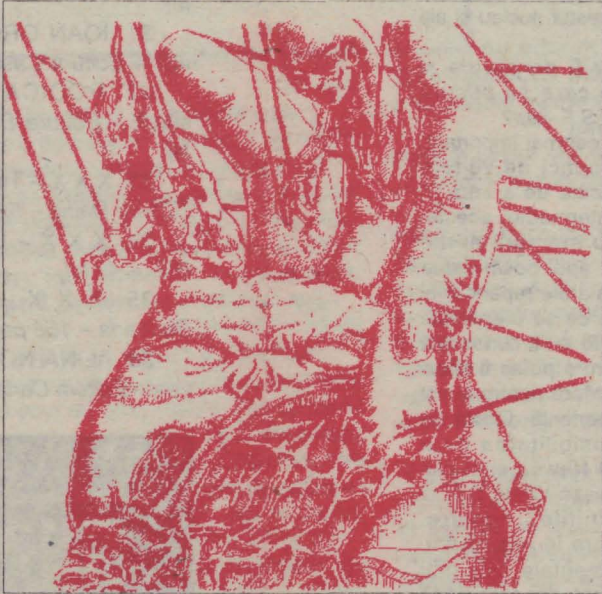
- Delicios.

Colonelul Casey își drese glasul.

- Servește-l mai întii pe prietenul nostru, prospectorul, Manny. Cît despre noi... ăăă, băutura este interzisă în timpul serviciului, dar în Tucson erau 44 de grade la umbră, iar aici e și mai cald și nu este nici umbră. Domnilor, considerați-vă în afara serviciului cît timp beți o sticlă de bere, sau pînă sosește magnetofonul, care din două se va întîmpla mai întii.

Mai întii se termină berea, dar ultima sticlă se deșerta în momentul cînd se auzi cel de-al doilea helicopter. Casey întreabă scheletul dacă mai dorea cafea. Oferta îi fu refuzată în mod politicos. Casey îi făcu cu ochiul lui Dade Grant și prospectorul îi răspunse la fel, așa încît Casey se duse după alte două sticle de bere pentru civili. Întorcîndu-se, se întîlni cu locotenentul care purta cablul prelungitor și-i arătă unde era priza.

- Atențiune, rosti colonelul și toți amuțiră. Domnilor, vă rog să luați loc, aproximativ într-un cerc. Sergent, dacă

instalezi microfonul în mijlocul cercului, va înregistra orice cu claritate.

- Da, domnule colonel. Sînt aproape gata.

Zece oameni și un umanoid extraterestru stăteau în cerc, cu microfonul atîrnat de un trepied în centru. Oamenii *transpirau* abundent; umanoidul *tremura* ușor. În afara cercului, catîrul stătea cu capul plecat. În jurul lor, la vreo cinci metri depărtare, într-un semicerc, se afla întreaga populație din Cherrybell; magazinele și benzinăriile erau pustii.

Sergentul apăsă un buton și rola magnetofonului începu să se învîrtă.

- Probă de microfon, rosti sergentul, probă de microfon.

Dădu banda înapoi, după aceea apăsă pe butonul de redare. „Probă de microfon, probă de microfon”, se auzi din difuzorul magnetofonului. Tare și limpede. Sergentul dădu banda înapoi și o șterse.

- Cînd îi dau acum drumul, va începe să înregistreze, domnule colonel.

Colonelul privi spre extraterestrul cel înalt care încuviință

și dădu afirmativ din cap. Sergentul apăsă pe butonul de înregistrare.

- Mă numesc Garvane, spuse rar și limpede scheletul. Vin de pe planeta unei stele care nu este

înregistrată în catalogul vostru stelar, cu toate că roiul globular de 90.000 de stele din care face parte vă este cunoscut. Se găsește, pomînd de pe Pămînt, în direcția centrului galaxiei, la o distanță de peste 4.000 ani-lumină. Cu toate acestea, nu mă găsesc aici ca reprezentant al planetei sau poporului meu, ci ca ambasador plenipotențiar al Uniunii Galactice, o federație a civilizațiilor din galaxie, pentru binele tuturor. Misiunea mea este de a vă vizita și decide, aici și acum, dacă sînteți sau nu, bineveniți în federație. Puteți întreba orice doriți. Îmi rezerv însă dreptul de a amîna unele răspunsuri pînă după luarea deciziei. Dacă aceasta este favorabilă, voi răspunde tuturor întrebărilor, inclusiv celor pe care le-am amînat. De acord?

- Da, încuviință colonelul. Cum ați sosit aici? O navă spațială?

- Corect. Se află chiar deasupra noastră, pe o orbită, la 22.000 de mile depărtare, așa încît se rotește odată cu Pămîntul și rămîne deasupra acestui punct. Sînt observat de pe ea și de aceea prefer să rămîn aici, în loc deschis. N-am decît să-i semnalizez ca să vină și să mă ia.

- Cum de vorbiți atît de fluent limba noastră? Sînteți telepat?

-Nu, nu sînt. Nicăieri în galaxie nu există rase telepat, decît între membrii lor. Pentru această misiune, am învățat limba voastră. Avem, de multe secole, observatori printre voi - cînd spun *noi*, mă refer la Uniunea Galactică. Evident, eu nu pot trece ca pămîntean, dar există alte rase care pot. Reprezentanții lor nu sînt spioni sau agenți; n-au încercat să vă afecteze în vreun fel; sînt observatori și atît.

- Ce cîștigăm noi, dacă intrăm în această Uniune, întreabă colonelul.

- În primul rînd, un curs rapid în științele sociale fundamentale, care va termina cu tendința voastră de-a a vă lupta între voi și va institui un control asupra agresiunilor voastre. După ce vom fi convinși că le-ați asimilat, vă vom oferi zborul spațial și alte multe lucruri, în ritmul în care le veți putea asimila.

- Și dacă refuzăm?

- Nu se va întîmpla nimic. Veți fi lăsați în pace; ne vom retrage pînă și observatorii. Vă veți urma soarta: fie veți pustii și distruge planeta în următorul secol, fie veți stăpîni voi înșivă științele sociale amintite. Și poate, cîndva, veți redeveni candidați și vi se va oferi din nou intrarea în Uniune. Noi vom controla din timp în timp și, dacă va fi sigur că nu vă veți distruge, vom reveni.

- Dacă tot sînteți aici, de ce vă grăbiți? De ce nu-i așteptați pe conducătorii noștri, ca să vorbiți direct cu ei?

- Amîn răspunsul. Motivul nu este important, dar este complicat și nu vreau să pierd timpul explicîndu-l.

- Presupunînd că hotărîrea va fi în favoarea noastră, cum vom intra în contract pentru a vă anunța ce decizie am luat noi? Evident, cunoașteți destule despre noi ca să înțelegeți că ne este imposibil să dăm un răspuns imediat. - Vă vom afla hotărîrea prin observatorii noștri. Una din condițiile primirii în Uniune este publicarea integrală și necenzurată a acestei discuții în toate ziarele voastre. De asemenea, a deliberărilor și deciziei guvernului vostru.

- Dar alte guverne? Nu putem hotări pentru întreaga lume.

- Pentru început, a fost ales guvernul vostru. Dacă acceptați, vă vom oferi tehnicile care îi vor determina și pe ceilalți să accepte rapid... Iar aceste tehnici nu implică forța sau amenințarea cu forța.

- Trebuie să fie niște „tehnici” cu totul speciale, rosti colonelul ironic, dacă un anumit stat, pe care nu trebuie să-l numesc, va fi de acord fără nici o amenințare.

- Uneori, o recompensă este preferabilă unei amenințări. Credeți că statul pe care nu vreți să-l numiți va fi încîntat atunci cînd voi veți coloniza planetele unor stele îndepărtate, înainte ca ei să ajungă pe Lună? Totuși,

acesta este un aspect minor. Aveți încredere în tehnicile respective.

- Mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. Ați spus însă că veți decide, acum și aici, dacă vom fi sau nu invitați să facem parte din Uniune. Pot întreba pe ce factori vă veți baza decizia?

- Unul este - a fost, deoarece l-am depășit - verificarea gradului de xenofobie. Asta înseamnă teama de străini. Noi folosim un termen care n-are corespondent în vocabularul vostru: înseamnă frică și repulsie față de cei din altă rasă. Eu - sau cel puțin un membru al rasei mele - am fost ales pentru primul contact. Pentru că sînt ceea ce ați putea denumi, cu aproximație, umanoid - așa cum și eu vă consider, cu aproximație, umanoizi - vă apar probabil mai oribil și mai respingător decît ar fi multe alte specii. Deoarece, față de voi sînt caricatura unei ființe umane, sînt mai oribil decît o ființă care n-are nici cea mai mică asemănare cu voi. Poate că sînteți scribiți și îngroziiți de mine dar, credeți-mă, ați trecut testul. În galaxie există rase care nu vor putea niciodată face parte din Uniune, indiferent de gradul lor de civilizație, deoarece sînt xenofobe în mod violent și incurabil; membrii lor nu pot vedea sau vorbi cu membrii altor rase. Fie că fug, urlînd dinaintea lor, fie încearcă să-i ucidă. Urmărindu-vă... și roti brațul către populația din Cherrybell, ...știu că vă dezgustă înfățișarea mea, dar este ceva care se poate trata. Ați trecut cu bine testul.

- Mai sînt și alte teste?

- Încă unul. Dar cred că este timpul să... În loc să-și termine fraza, scheletul se întinse pe nisip și închise ochii.

- Ce dracu'? sări în picioare colonelul. Ocoli iute trepidul microfonului și se apleacă peste extraterestru, căutîndu-i inima.

Cînd își ridică privirea, Dade Grant, prospectorul, chicoti.

- N-are inimă, colonеле. O să vi-l las însă ca amintire, iar înăuntru veți găsi niște lucruri mai interesante decît niște simple măruntaie. Da, este o marionetă pe care am dirijat-o așa cum Edgar Bergen, păpușarul vostru, își conduce marioneta - cum o chema? ah, da, Charlie McCarthy. Acum, cînd și-a îndeplinit misiunea, a fost deactivat. Întoarceți-vă la locul dumneavoastră, domnule colonel.

- De ce? întreabă colonelul Casey, așezîndu-se încet.

Dade Grant își scotea peruca și barba. Se frecă pe față cu o cîrpă pentru a-și curăța machiajul și apăru un bărbat tînr.

-Ce v-a spus Garvane, începu el, sau ceea ce vi s-a spus prin intermediul lui, este absolut adevărat. Da, era doar o marionetă, însă reproduce fidel un membru al unei rase inteligente din galaxie, cea față de care - conform psihologilor noștri - ar fi trebuit să reacționați violent în ipoteza xenofobiei. Nu am adus un reprezentant real al speciei sale, deoarece au și ei o fobie, agorafobia - teama de spațiu. Sînt extrem de civilizați și utili Uniunii, dar nu-și părăsesc niciodată planeta. Observatorii noștri ne-au asigurat că voi nu aveți această fobie. Totuși, n-au putut să își dea seama de gradul xenofobiei, iar singura cale de-a o testa a fost să aducem pe cineva care să facă primul contact.

- Nu pot spune că nu mă simt ușurat, suspină colonelul. Ne putem înțelege ca umanoizii, atunci cînd este nevoie. Dar e o ușurare să vezi că rasa stăpînitoare a galaxiei este, totuși, cea umană, și nu doar umanoidă. Care este al doilea test?

- Îl treceți chiar acum. Spuneți-mi... Pocni din degete: După Charlie McCarthy, care era cea de-a doua marionetă a lui Bergen?

Colonelul ezită, dar sergentul răspunse:

- Mortimer Snerd, domnule.

- Exact. Așa că, spuneți-mi Mortimer Snerd, iar acum cred că e timpul să... Se întinse pe nisip și închise ochii, așa cum făcuse și scheletul cu puțin timp înainte.

Catîrul înălță puțin capul și-l strecură în cerc, peste umărul sergentului.

- Gata cu marionetele, colonеле, vorbi el. Iar acum, cei cu chestia aia, că este important ca rasa conducătoare să fie umană sau măcar umanoidă? Ce este o rasă conducătoare?

Traducere Dan PAVELESCU

S.F. News

WorldCon cu... ghinion - Chicago '91

Începînd cu 1953 (exceptie făcînd doar 1954), Conferința Mondială desemnează pe cel mai bun creator SF, care intră în posesia premiilor Hugo, așa-numitele Science-Fiction Achievement Awards. Poate că știți că la Chicon '91 s-au decernat următoarele premii Hugo:

● roman: „The Vor Game” - Lois Mc Master Bujold

● nuvelă: „The Hemingway Hoax” - Joe Haldeman

● nuvelă: „The Manamouki” - Mark Resnick

● schiță: „The Bears Discover Fire” - Terry Bisson.

Ceea ce, poate, nu știți este că WorldCon-ul de la Chicago a stat sub semnul ghinionului lată cum: Premiile Hugo sînt în fapt rachete-machetă din material plastic. Renunțîndu-se la tradiționalul furnizor, materialul folosit anul trecut pentru confecționarea premiilor s-a dovedit inferior sub aspect calitativ și nu mai puțin de 3 dintre cele 6 trofee acordate s-au deteriorat! Ba chiar, în cazul lui Joe Haldeman, organizatorul s-a văzut nevoit să-l ofere un trofeu nou, întrucît al lui, căzînd pe podea, s-a făcut bucăți-bucăți. Un alt premiant, Dave Langford, a avut mai mult noroc. Racheta lui i s-a dezlipit doar o aripă... pe care i-au lipit-o, elegant, la loc. Ce a fost în 1992?

Însorita și caldă Floridă a găzduit (la Orlando) al 50-lea WorldCon. Conform obiceiului, s-au decernat cu acest prilej premiile Hugo pe 1992. Iată câștigătorii (pe secțiuni):

● roman - Lois Mc Master Bujold pentru „Barrayer”

● nuvelă - Nancy Kress pentru „Beggars in Spain” (Cerșetori în Spania)

● nuvelă (povestire) - Isaac Asimov pentru „Gold” (Aur)

● schiță - Geoffrey A. Landis pentru „A Walk in the Sun” (O plimbare în Soare)

● carte non-fiction - Charles Addams pentru „The World of Charles Addams” (Lumea lui Charles Addams)

● lucrare plastică - Michael Whelan pentru coperta „The Summer Queen” (Regina-vară)

● spectacol/prezentare dramatică: „Terminator II”

● editor profesionist - Gardner Dozois

● artist profesionist - Michael Whelan

● semiprozin - „Locus”, editor Charles N. Brown

● fanzin - „Mimosa”, editori Dick & Nicky Lynch

● scriitor-fan - Dave Langford

● artist-fan - Brad W. Foster

● premiul „J.J. Campbell” - Ted Chiang.

Se pare că omuleții verzi și-au vîrît și de această dată antenele, încurcînd îțele la festivitatea de decernare a premiilor. Astfel se face că în plicul care trebuia să cuprindă numele fanzinului câștigător a fost introdus un cartonaș pe care nu scria „Mimosa”, ci „Lan's Lantern”. Din fericire, editorul acestuia a ajutat la depășirea momentului, oferînd respectivul trofeu adevăraților laureați.

Nicu GECSE

Elena OLTEANU

„Jurnalul S.F. este o minune!”

● afirmă domnul ION HOBANA, președintele filialei române a WORLD SF ●

- Domnule Hobana sînteți, după cum dovedesc zecile de articole apărute în decursul anilor, un neobosit cercetător al operei lui Jules Verne. Recent a avut loc lansarea cărții „Jules Verne în România?”, vor urma și alte cărți pe această temă?

- Mă gîndesc la o a treia carte despre Jules Verne, pentru că, în afară de articolele publicate, aș vrea să reamintesc și cartea din 1979 - „20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne”, care constituia prima mea încercare mai amplă de a situa extraordinara figură a literaturii mondiale într-un context de exegeză românească. Revenind la întrebare, mă gîndesc la o carte care s-ar ocupa de universul S.F. al operei lui Jules Verne. Spun S.F., și poate pare ciudată asocierea acestui termen ce apare ca foarte contemporan cu aplicare doar la literatură modernă, dar aceasta deoarece am susținut întotdeauna că S.F.-ul e un fenomen născut în prima jumătate a secolului trecut. Situez această naștere în perimetrul operei lui Edgar Allan Poe. Deci, cred că și „Călătoriile extraordinare” ale lui Jules Verne, un nucleu al acestor „Călătorii” poate fi atribuit genului pe care îl iubim și-l practicăm.

- Domnule Hobana, în afara faptului că sînteți un reputat scriitor, critic, eseist, istoric al genului, ați fost ales la Romcon-ul de anul acesta președintele ramurii românești a World S.F.-ului.

- Da, este o inițiativă pe care o gîndeam de mult. Am lăsat să se coacă lucrurile, pentru că am considerat că nu e normal ca dintr-o țară ca a noastră, în care există atîția oameni care se dedică în mod profesionist S.F.-ului, să fie doar doi membri ai acestei organizații internaționale din care fac parte scriitori, traducători, artiști plastici, muzicieni, editori de mare prestigiu. De aceea, acum cînd există posibilitatea practică de a organiza o ramură a acestui organism internațional, am considerat că a venit timpul să o facem. Deocamdată este vorba de 19 membri (înscrierea este voluntară), dar desigur că nu vom rămîne la acest număr. Probabil că după prima întîlnire a acestui nucleu și alți practicanți ai S.F.-ului, avînd și un interes profesional, se vor alătura.

- Care ar fi drepturile și facilitățile de care se bucură membrii World S.F.-ului?

- Cred că cel mai important, judecînd din punct de vedere practic, ar fi acela de a intra în contact prin intermediul acestei organizații cu membrii ei din întreaga lume, apoi posibilitatea de a figura în marile repertorii al World S.F.-ului ce se pregătește acum, și deci de a-i fi cunoscută și adresa pentru a putea fi abordat de cei din afară pentru acest schimb de experiență. Există de asemenea posibilitatea de a scrie în cadrul News Letter-ului pe care îl editează World S.F.-ul despre întîlnirile noastre, acțiunile pe care le organizăm, despre evenimentele cele mai

*Un mult succes „Jurnalului S.F.”,
apărute necesare în peisajul publicistic
românesc și mai cu seamă în
universul S.F. a țării noastre
m-am simțit înțeleasă.*
Ion Hobana
decembrie 1992

importante pe planul S.F.-ului din țara noastră etc. Încă un lucru deloc neinteresant, dar care ridică niște probleme materiale mai dificile, este practicarea la adunările generale care au loc anual și unde e vorba de un contact direct cu marii maeștri ai S.F.-ului mondial, ceea ce cred că ar trebui să constituie un punct de atracție și pentru profesioniștii S.F.-ului românesc. Între profesioniști incluzîndu-i, desigur, și pe cei ce editează publicații S.F., deci și pe cei care redactează Jurnalul S.F., această nouă apariție în galaxia revistelor S.F. românești.

- Voi profita de prilej petru a vă întreba ce părere aveți de acest prim număr al revistei noastre?

- În primul rînd aș vrea să spun că apariția acestui Jurnalul este o minune în suita de minuni petrecute în universul S.F. românesc de trei ani încoace. După cele trei reviste existente pînă acum, Jurnalul S.F. este mai mult decît binevenit, întrucît va avea - prin periodicitate - posibilitatea de a reflecta mai rapid mișcarea foarte vie a Fandomului din țara noastră. Și cred că ar trebui să țineți cumva seama de acest aspect și să existe o parte a publicației rezervată, în fiecare număr, tocmai acestei mișcări. Acest lucru nu poate fi făcut de publicațiile lunare, decît mult mai greu și mai tîrziu. Apoi, sigur că e mare nevoie și de o parte consacrată exegezei, atît în ceea ce privește unele probleme de istorie și teorie a genului cit și cronicile literare, plastice, muzicale și de film. Deci, „Jurnalul” trebuie să se distingă prin ceva de celelalte reviste cu apariții lunare. Mie mi se pare că trebuie să se distingă tocmai printr-o reflectare rapidă și critică a actualităților S.F. Sper să aveți mult succes.

- Vă mulțumesc și sperăm să fiți alături de noi și de noile valuri ce se ridică.

A consemnat,
Ionuț BĂNUȚĂ

În copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieții mai mari și să le tirăsc pe nisip gențile grele din vinilin

crăpat, pline cu tot felul de pești cunoscuți și necunoscuți; sau să mă așez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vîrsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvănii despre pești uciși cu pumnul dintr-o lovitură precisă, aplicată în frunte.

Peștii nu mai scoteau sunetele lor guturale și dizgrațioase; tăceau mîlc ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcîndu-se a fi morți. Nu știam să înot; stăteam pe mal și le gîdilam înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante și le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse, și cafea din termos să-i țin treji, dar ei, ai dracului pești, dormeau ca proștii pînă mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfîntă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgîrcenie, leac pentru încăpăținare copilărească, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul țigărilor din frunze de „moțu' curcanului”, furatul merelor încă verzi sau bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o față cam tîrfă ce ne povestea o serie de tîmpenii drăguțe. Adică, ce zic eu, o are și acum, dar nu mai stă la el, că s-a măritat cu un ofițer astronaut.

Victor MARTIN

La pescuit

Mama zicea că, pe lîngă meteahna de a-și lua fete ușoare ca neveste, ofițerii o mai au și pe aceea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mîna să vină cu orice poșircă, să scîrbească un cadru cosmic, și poetic pe deasupra.

Sînt nu mai puțin de treizeci de ofițeri și subofițeri în cercul de creație. De aici vine beat, în fiecare sîmbătă, bunicu' lu' vecinu-meu, Suru, care are trei licorne și le știe limba. Bătrînul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întîmpină pe nepotu-său cu parola „un' dracu' umbli, bă?!” Nepotul, care nu iubește arta, ci pe Cora a lu' Umărstrîmb, îl pocnește cu palma de omorît muște peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins stilul; se pare că ține.

Se procedează astfel: te așezi pe jos și zici „oh”, după care emiți o notă înaltă (chestia cu nota nu o știam, dar mi-a șoptit-o una dintre licorne) și te gîndești la bomba cu neutroni sau la alt lucru trist; plînsul vine de la sine. În nici un caz nu trebuie să te gîndești la moarte, că te apucă rîsul.

De-aia e bine să te duci la rîu, unde nu te găsește nimeni cînd te ascunzi sub buturugi și poți sta liniștit cît e ziua de mare și mai poți să faci și o partidă de pescuit cu băieții mai mari.

Pescuitul nu chiar la îndemîna oricui, dar, atunci cînd există condiții, se învață repede. Pe vremea aia umblam după pește cu mîna, cît era ziua de mare, cu Hingherul, care nu era chiar hingher, ci țigan și hoț de găini. Nu-i prea plăceau ăștia cîinii; i se proțăpeau între picioare și lătrau fals. Mie îmi plăceau, deoarece erau băieți buni cîinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-l credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-l credeam cînd spunea că stă cîte o noapte întreagă la povești cu javrele și că acestea îl amenință cu pîra către stăpîinii galinaceelor furate dacă pleacă înainte de ora 5,00.

De faptul că animalele vorbesc, m-am convins mult mai tîrziu, cînd am vrut să omor un pui și el mi-a spus că sînt un canibal, că nu iubesc păsările și alte injurii despre care nu are nici un rost să pomenesc. I-am spus să-și

vadă de treabă, că nu ține vrăjeala. El mi-a turnat un banc și o serie de lucruri interesante despre văduva pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul

decedat, travestit în poștaş, bătea de trei ori în poartă și, cînd pleca, însemna cu vopsea o scîndură din gard pe care o smulgea a doua zi, ducînd-o cu el la subțioară ca pe o mapă. În locul ei punea o alta, nouă și curată ca lacrima.

Deh, au și stafiile metehnele lor; ăsta o avea pe aceea de a schimba scîndurile din gardul văduvei sale cu cele din gardul unei spălătorese, gard ridicat de curînd. Spălătoresei nu-i păsa; era schizofrenică din cauza dragostei pentru un fost primar, acum asistent la un spital, într-o localitate în deșert.

Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-l vezi des pe acasă, spunea că localitatea asta în deșert nici nu există, că în deșert nu există localități și fostul primar, venit la sora lui de Crăciun, răspundea că „să-l scuip-n gură dacă minte”. Vecinul călător nu știa prea multe, îl scuipa chiar, dar nu în gură, ci în frunte pentru că celălalt ținea gura închisă de fiecare dată. De atunci, a schimbat-o în „dacă nu există localitatea, să știi, bă Maroane (de la originarul Miron), nu există nici deșertul”. Miron, auzind că nu există deșertul, se enerva și pleca plîngînd amar-nic, bolborosind ceva de draci, mame tinere și dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini și îl spăla cu o soluție salină, rețeta fiind luată de la o babă, una Latănfund, nume un pic pe dos, deoarece puteai s-o înțepenești foarte ușor într-o țevă de canalizare.

La noi în ar, cuvîntul „canalizare” l-a introdus al lu' Turloi, inginerul, el fabricîndu-și singur așa ceva.

Turloi e considerat totodată și nebunul campusului pentru că, zice tanti Coța de la oraș: „numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi”. El ține discursuri noaptea la ora 1,00, cînd se întoarce de la profesorul de desen, unde se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu' Stan, lăptăreasa, frecventînd același mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

În timp ce eu sorbeam supă asta de gînduri, băieții se luptau cu un pește mare, ce voia să se întoarcă în apă ca un nesîmțit. Singurul care nu participa la vînătoarea cu pietre era unul, al cărui nume nu-l mai țin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute tremurînd, zbănțuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbănțuitu'. Cu el se zbănțuiau și pietrele aruncate de noi, dîndu-și ochii peste cap și scoțînd sunete bizare.

În total, eram cinci aruncători: eu, Zbănțuitu', Hingherul, Epurașul

care nu știe nici un cuvânt în limba noastră, ci numai cuvinte din germana aproximativă de dincolo de zidul luminos. Ultimul era Șeful, nume rămas de la vorba lui: „vin' la Șefu", tic verbal de pe vremea când era ospătar la bufetul aeroportului.

El s-a ridicat în picioare și i-a strigat lui Hingherul: „la să-l băgăm pe ăla micu' în gaură, să gonim peștele pe partea ailaltă a humei!"

Ăla micu' eram eu, cu toate că nu mă consideram așa; știam alții mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu „nu știu să înot", plînsul executat cu talent nativ, țipetele, înjurăturile sunînd ca un scîrțîit de car, n-au reușit să înduioșeze.

M-au împins sub hurne, ținîndu-mă strîns de picior, dar am reușit să mă eliberez, lovindu-i cu coada. Am hotărît să rămîn acolo, sub hurne, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de cîteva ori țircoale și a început să ridă cu poftă de pozna pe care o făcusem. I-am spus să tacă pentru a auzi ce zic ăia de pe mal, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniștit; puteam vorbi cu peștii, nu mă deranja nimeni.

Mă gîndeam că sînt primul om aflat în intimitatea peștilor. M-a cuprins un fel de orgoliu cînd m-am uitat într-o parte și am văzut că, pînă la prima ieșire sînt trei metri, iar pînă la cealaltă scobitură cinci.

„Al dracului de șef!", am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă bați tu și să-mi furi bomboanele date de bătrînul Băcă, hoțul, care a spart de curînd o magazie și a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgîndu-l pe responsabil în pușcărie pentru lipsă în gestiune".

Povestea a ținut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrînul hoț, băieții lui depunînd mărturie falsă: cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su, făcîndu-se că stă și învață matematica la soare, în spatele magaziei.

Și-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înțeles niciodată peștii, așa că nu-mi făceam sînge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sîga lucioasă era cerul meu. În plîs, puteam să ating acest cer cu mîna, să-l mîngîi ca pe porc și el să nu zică nimic, să rămînă așa, albastru și lucios, cu reflexe sîngerii.

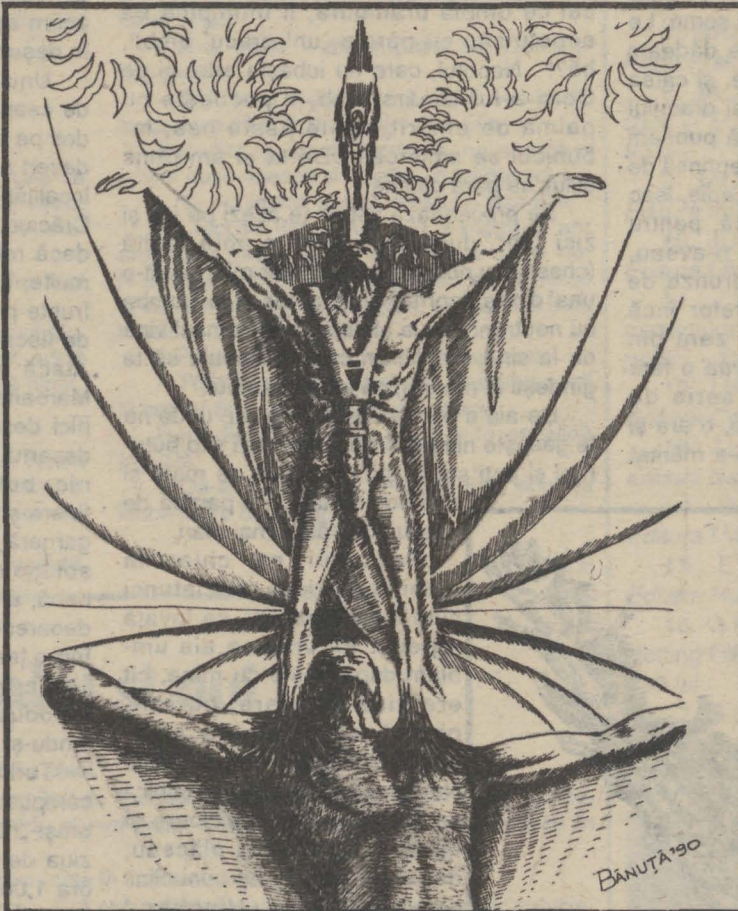
Cleanul a scos cărțile de joc și le-a întins pe jos strigînd, cît îl ținea gura, că nu pot să-l bat; scotea numai „royală", și asta de cîte cinci ori la rînd; cum s-ar zice, eram peștele lui, sclavul unui

pește, bătaia lui de joc; mă cîștiga picătură cu picătură. Cu toate astea, o mreană bătrînă mi-a spus că sînt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat pre-textînd dureri de masele.

Mrenele au chicotit ușor și m-au spălat cu pămînt, adus cu greu prin contrabandă de raci și rădăcini mișcătoare, surorile șerpilor ce mișunau peste tot, prin apropiere.

N-am înțeles obiceiul ăsta al spălatului cu pămînt, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mînă de la mînă și mi-au cumpărat bronhii mecanice și mi-au cojit palmele ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peștii orbi, cu dinți ascuțiți și lați ca niște cîmpii minuscule, au apărut peștii sfredeli; m-au numit șef peste un serviciu fără importanță, ceva cu visele racilor despre oameni și mi-au permis chiar, fără abuzuri, să vorbesc limba broaștelor rîioase și să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriașe.

Broaștele rîioase s-au supărat foc și au făcut reclamație, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

În timp ce stam într-o după-amiază mîngîind capul lucios al unei broaște țestoase, mă gîndeam bucuros la mutrele ălor de pe mal; mă gîndeam la gențile rupte; de atunci încolo nu mai avea cine să le care. Îmi părea rău numai de faptul că

lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două-trei mentosane sau măcar cu o pralină, așa, că sîntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la poker.

– Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingherul. Sări, Șefule!

– Un' dracu să săr, bă?!

– Ești o moacă, a spus Hingherul plecînd să cheme oamenii din subterane.

Zbănțuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rînjind către cele cîteva femei ce lăsasera baltă spălatul rufelor și îl blestema toate odată pe Șefu'.

Acesta ridica neputincios din umeri; privea prost spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriș; aceștia încercau să scoată apa din mine.

Rîdeam unduind ușor din coadă; știam că nu sînt eu acela.

– E mort, a spus un al treilea, pufăind indiferent din țigară, cu mîinile adîncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; Șefu' a tresărit; fața îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit și își făcu de lucru printre hîrțile înșirate pe birou. Femeia din fața lui se foia pe scaunul incomod așteptînd cu nerăbdare verdictul.

– Aveți aici adevărîta; ea vă permite să-l dați la patru ani direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligență depășește valoarea medie a celor de vîrsta lui.

– Mulțumesc, spuse femeia,

distrată, privindu-și cu coada ochiului băiatul.

Solzii îi scripeau de fericire, dar căuta să pară cît mai rece.

Puse în poșetă plicul ce conținea înregistrarea tuturor testelor, plutind către fereastră. Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

Îndepărtă păienjeniișul electrozilor, îl apucă de una dintre înotătoarele pectorale lungi și îl trase după ea, propulsîndu-se către ieșire. Băiatul o urmă unduind prin apa verzuie; ușa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul își așezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hîrțile.

Insolitul de limbă noi

Uitindu-mă retrospectiv la titlul: „Sarmisegetusa - o poartă către zei”, mă gîndeam la imaginea pe care tînărul de azi o are despre o posibilă lume a zeilor și despre calea ce trebuie urmată pentru a ajunge la acea poartă. Poate fi oare acea imagine suficient de conturată pentru a constitui un ideal sau este așa de deformată de realitatea imediată încît poate fi confundată cu universalul caracterizat generic de forța dominatoare a lui RAMBO? E greu să-mi răspund, dar provoc imaginația la un exercițiu. Închid ochii și fixez gîndirea asupra unui loc în care se formează speranțele omului, dar și limitele acestuia: Școala.

Nimeresc la o oră de curs:

Holograme asigură vizualizarea fenomenelor ce se studiază; table cu ferrofluid ce se șterg la o apăsare de buton; videocamere care înregistrează „conferința” profesorului și care, cuplate fiind la un calculator, asigură întocmirea *On-line* a notițelor de curs ce se vor distribui, prin automate, la cererea studentului. Dacă acesta nu mai are răbdare, poate intra într-un mic bar al institutului unde poate ocupa un loc comod într-un fotoliu bine structurat de cunosători în ale design-ului. Bineînțeles că, într-un colț, pe un ecran mare se poate vedea ce se întâmplă în sala de curs, dar nu neapărat! Calculatoare puternice, conectate la mese de desenat în multe culori, abia așteaptă să fie manevrate (să nu spunem manipulate) de mina studentului care, cu gesturi largi și elegante, plimbă bila (sau mouse-ul) pe meniuri colorate adecvat, pentru a nu fi cumva încurcate. În orice caz, „programul educațional implementat” se desfășoară de la sine, spre satisfacția profesorilor care nu mai au de ce să pună note, căci totul este desăvârșit (și aceasta tot cu ajutorul calculatorului care, vigilent și fără oboseală, eventual cu ușoare mustrări aduse studentului, face corecturile necesare). În orice caz, proiectul nu poate fi decît perfect. Și uite așa, spre fericirea părinților și a profesorilor, totul se desfășoară într-o perfectă armonie.

Nu, în mod cert o asemenea școală, în care accentul este pus pe „ușurarea” muncii celui ce studiază și care folosește în exclusivitate șabloane, programe care „îngheață” realitatea în avantajul eficienței, nu constituie o poartă spre civilizație. Nu conduce la dezvoltarea spirituală a individului, spre acel nivel din care se poate percepe sentimentul cosmic.

Este adevărat că învățînd algoritmi de matematică, legi de fizică se obțin cunoștințe deosebite care permit manifestarea în acțiune. Cumularea de informații, de cunoștințe și aplicarea stereotipă a acestora nu asigură accesul spre universalitate, deși permite de multe ori o reușită în viața socială. Cumularea de informații determină puterea acțiunii. Posesorul acestor informații poate să **descrie** cu lux de amănunte, poate chiar să **aplice** în anumite condiții, dar de **știut** sensul profund al cuvintelor este puțin probabil să știe. Și aceasta deoarece informația s-a acumulat în general mecanic: prin intermediul cuvintelor și nu al obiectelor.

O acumulare de trăiri, urmată de formalizarea stărilor înțelese în profunzime, este o cale dificilă, dar sigură în asimilarea cunoștințelor și rafinarea lor în Cunoaștere. Fiecare trebuie să descopere singur NATURA.

Deși nu se predau încă în școli, noțiunile legate de fractali, de haos și ordine, de fenomene neliniare și sisteme departe de echilibrul termodinamic, s-au cristalizat într-o atitudine nouă a omului de știință față de cunoaștere, atitudine pe care am putea-o numi generic ȘTIINȚA COMPLEXITĂȚII.

Știința complexității încearcă să identifice unitatea de fond a Universului, în care Observatorul și Obiectul observat se află într-o continuă mișcare și transformare reciprocă. Din acest punct de vedere, se apropie mai mult de Filosofie decât de Știință, dacă prin Filosofie înțelegem încercarea rațională, logică, de a alcătui o teorie a întregului din observarea părților și nu o confundăm cu o ideologie dogmatică, cu învățătura teologică sau înțelepciunea comună.

Științele, avînd un scop mai ales de ordin practic, pot avea succes în aplicații, pe cînd filosofia, în sensul ei prim, urmărește o cunoaștere totală, care nu se poate obține printr-un sistem convențional. Saltul de calitate de la o gîndire științifică la una ortofizică (1) implică o serie de transformări interne. Anton Dumitriu (2) arăta că: „Pentru a fi capabili să regîndim un lucru și să descoperim proprietăți noi ale acestuia, este necesară o eradicare a cunoștințelor de pînă atunci, (un „reset” dat calculatorului neuronal, necesar anulării „istoriei” anterioare n.a.); deci, un proces de **dez-invățare**. „Îndoiala sau curiozitatea deschide tensiunea filosofică, în timp ce certitudinea și siguranța de sine devin, de principiu, „dușmani” ai creativității. O prezentare concentrată a acestei idei este conținută în gîndirea Tao-istă care „distinge ignoranța din lipsă de cunoștințe de cea obținută printr-o tehnică de

Florin MUNTEANU

Cheia

dezinvăţare". Prima este un dat natural (ignoranţa nu are început, dar are sfârşit) şi a doua este o stare existenţială rezultată din cunoştinţele deliberat ignorate.

Deci, de maximă importanță devine înțelegerea a ceea ce înseamnă Cunoaștere în sine pentru a face saltul de la A Trăii la a avea **sentimentul despre sentimentul cosmic**, și în sfârșit la **sentimentul cosmic**."

Într-o primă concluzie s-ar putea spune că Știința Complexității încearcă să contribuie la reconsiderarea filosofiei în sensul inițial „*Philosophia perennis*” ce pornea de la idealul de a transforma omul și a-i da o stare supremă ontologică, apropiindu-l de zei.

Dacă pînă nu demult experimentul filosofic implica doar inteligența naturală, se poate spune că azi s-a făcut un salt imens prin dezvoltarea inteligenței artificiale. S-a inventat experimental pe calculator și prin acesta se poate spera să se descopere căi neașteptate către presupusele lumi din care facem parte. Calculatorul electronic, această minune a secolului XX, poate fi considerat un dar al zeilor, o mină întinsă de aceștia pentru a ne apropia mai repede de ei. Este un dar ce ne permite nu numai să calculăm repede și eficient, ci să ne scoormim propria minte pentru a înțelege sensurile profunde ale existenței. Deși limitat principal să funcționeze numai cu numere întregi și să calculeze cu o precizie finită, calculatorul poate modela sisteme complexe, de la geneză și pînă la identificarea proprietăților acestora.

În imaginea alăturată este prezentată ideea unei structuri obținute prin repetiție, un exemplu

simplu în care, puși în fața rezultatului final, ne-ar fi greu să deducem modul de generare. Complexitatea lucrurilor poate masca reguli deosebit de simple!

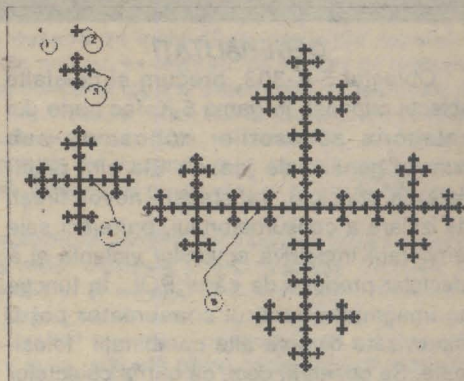

Fig. 1

Exemplu de structurare prin repetare.

1 - atomul; 1 - aşezarea atomului într-o grupare este considerată lege; 3, 4, 5 - evoluţia structurii prin repetiţii.

Astfel, forma grafică dublată de interpretarea filosofică devine treptat baza matematică a unor modelări de mare finețe și mult mai aproape de realitatea unor fenomene complexe din natură.

Capacitatea acestei minunate scule de a calcula și repeta fără să obosească, permite omului accesul într-o lume a imaginilor. Vă propun să încercați următorul program realizabil pe un calculator compatibil SINCLAIR.

INPUT X0, Y0

INPUT „Scara - 1:1000“; Scara

```
FOR I=1 TO 100
```

```
FOR J=1 TO 200
```

$$\text{LET } X = X_0 + (\text{SCARA}/100 * I)$$
$$\text{LET } Y = Y_0 + (\text{SCARA}/100 * J)$$

LET Z=INT(X²+Y²)

IF Z/2=INT(Z/2) THEN PLOT I, J

NEXT I

NEXT J

Acest scurt program va explora după această regulă o suprafață de 100×200 de pixeli pōmīnd din colțul din stīnga jos, definit prin coordonatele X_0 și Y_0 la scara SCARA.

Dacă aveți puterea să vă faceți puțin timp și să rulați acest program, imaginea ce se va forma va constitui o primă tentație în explorarea Universului, în care Gîndirea și Gînditorul vor face cunoștință la un moment dat. Veți începe să vă construiți propria CHEIE!

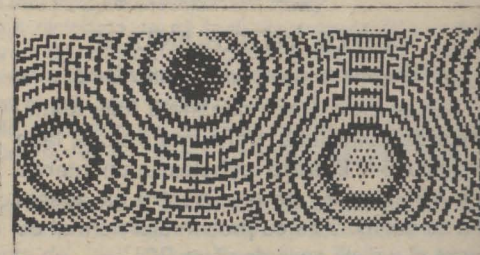

Fig. 2

Bibliografie

1. Mihai Drăgănescu - Ortofizica, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1985.
2. Anton Dumitriu - Homo Universalis, Ed. Eminescu, 1990.
3. Solomon Marcus - Controverse în știință și imaginație, Ed. Tehnică, 1990.
4. N.G. Roegen - Legea entropiei și procesul economic. Ed. Politică, 1979.

GENERALITĂȚI

Obiectul 5-K-303, precum și celelalte obiecte cuprinse în gama 5-K, fac parte din categoria accesoriilor cunoscute sub numele generic de „case”. Ele sînt destinate, în principiu, satisfacerii nevoii firești de izolare a consumatorului, protejării sale temporare împotriva acțiunilor violente și a efectelor produse de către POL. În funcție de imaginația fiecărui consumator pot fi improvizate diverse alte combinații folositoare. Se observă, deci, că gama obiectelor 5-K poate prelua pe o perioadă scurtă de timp funcțiile unui complex compartimentat de boxe fără însă a-l înlocui în totalitate.

ATENȚIE!

Folosirea îndelungată a obiectelor din gama 5-K prezintă pericol de apariție a unor grave tulburări psihomotorii.

Obiectul 5-K-303, se prezintă sub forma unui paralelipiped cu dimensiunile 4000 x 3000 x 2000 mm confecționate din rășini sintetice cu inserție de plasă metalică, imitînd diverse materiale deficitare. Obiectul este ambalat într-o folie sterilizată de polietilenă care se va desface de-a lungul liniei roșii punctate. El poate fi amplasat, după dorință, într-o zonă cu un indice de aglomerare puțin mai scăzut decît 10^6 , avîndu-se grijă în prealabil să nu se depășească distanța de siguranță pînă la primul complex compartimentat de boxe.

Contraindicații

Persoanele cu sechele datorate expunerii prelungite la POL, suferinzi de imunitate halucinogenă, heterodozare, clivomie, onirite, frică galopantă. Persoane predispuse la crize de panică acută. Discordanțe, alergii comunitare, sindrom de incompatibilitate. Agresivitate congenitală.

MOD DE ÎNTREBUINȚARE

A. Pregătirea obiectului pentru folosire

După ce a fost îndepărtată folia sterilizată de polietilenă, consumatorul va lăsa obiectul 5-K în afara ambalajului un interval de minimum 24 de ore, pentru ca acesta să se acomodeze cu procentajul normal de noxe și radiații emis de către POL.

ATENȚIE!

Folosirea îndată după despachetare a obiectului 5-K poate conduce la pierderea vieții, prin șoc de tranziție.

După expirarea perioadei de acomodare cu POL, obiectul este gata pentru a fi folosit. În acest scop se rupe sigiliul căii de acces „a” (v. fig. 1). Desigilarea orificiului de acces a luminii natu-

rale și observare a exteriorului se face din interiorul obiectului 5-K (v.fig. 2).

B. Instrucțiuni de folosire

1. Calea de acces „a” se prezintă sub forma unui panou dreptunghiular cu dimensiunile 2100 x 700 mm articulat pe una dintre laturile sale în peretele obiectului 5-K. Calea de acces „a” se deschide spre exterior prin apăsarea și tragerea piesei „a. 1.” din figură. După deschidere se lasă din nou să se scurgă 8 pînă la 10 ore pentru instalarea condițiilor caracteristice POL.

2. Accesul în interiorul obiectului 5-K se face după scurgerea intervalului de 8-10 ore, prin calea de acces „a”. După ce consumatorul a pătruns în interior, calea de acces „a” se blochează în poziția „închis” cu ajutorul celor trei piese metalice prevăzute în acest scop pe fața interioară a panoului. Pentru siguranță, panoul a fost prevăzut și cu un dispozitiv electromagnetic de blocare.

ATENȚIE!

Orice neglijență manifestată la închiderea din interior a căii de acces „a” pune în pericol viața consumatorului.

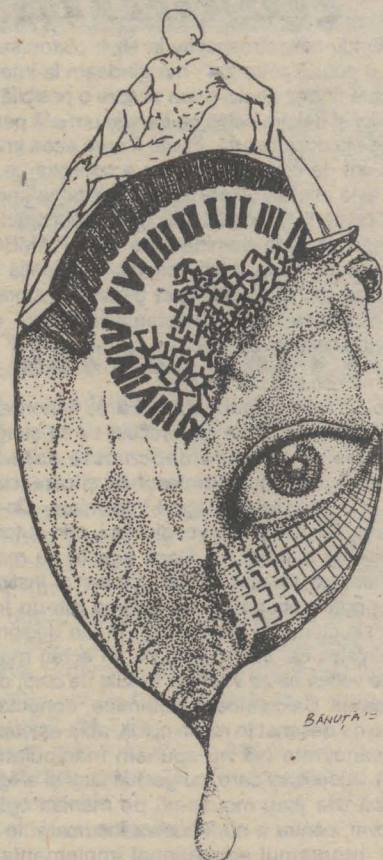
După îndeplinirea corectă a instrucțiunii nr. 2, consumatorul poate renunța temporar la folosirea filtrelor absorbante din regiunea feței.

3. Armarea dispozitivului de securitate se face prin conectarea la sursa de 10 KV și apăsarea butonului „S” (indicat în fig. 3). Descărcările electrice produse la atingerea obiectului 5-K-303 de către un agent ostil, oarecare, nu provoacă degradări ale straturilor exterior al pereților.

4. În interiorul obiectului 5-K sînt instalate o masă „b”, un scaun „c”, un pat rabatabil „d”, precum și un container compartimentat „e”, al cărui conținut este prezentat în anexa nr.1 a prospectului. Fixarea în planșeu a accesoriilor mai sus menționate se face cu ajutorul buloanelor 1-16 conținute de trusa atașată obiectului 5-K-303.

5. Cuplarea cu surse exterioare de căldură, aer, lichide de nutriție și știri se face de la panoul „f”, a cărui configurație este prevăzută în figura 4. Circuitul de aer este prevăzut cu un filtru absorbant capsulat, care se plasează într-o poziție de securitate maximă. Sub panoul cu siguranțe al circuitelor de căldură, aer și lichide de nutriție sînt prevăzute comutatoare cu două poziții, marcate prin culoarea roșie pentru „deschis” și culoarea verde pentru poziția „închis”.

Circuitul de știri nu este prevăzut cu

comutator, declanșarea lui făcîndu-se automat odată cu începerea oficială a zilei active.

ATENȚIE!

Orice defecțiune în funcționarea circuitului de știri trebuie semnalată factorilor specializați în maximum 60' de la apariția ei. În acest scop se apasă de mai multe ori butonul „A” (vezi fig. 5). Neglijarea acestui avertisment vă face pasibil de pedeapsă cu privarea de libertate pe o durată nedeterminată.

6. Folosirea dușului. Instalația de duș este amplasată în colțul nr. 2 al obiectului 5-K. Ea este compusă din instalația propriuzisă (fig. 6.1.) și evacuarea la exterior (fig. 6.2.) Pentru folosirea instalației de duș se extrage din nișa prevăzută în plafon duza distribuitoare atașată tubului de aducțiune. Instalația de duș poate funcționa între 10' și 15' săptămînal.

7. Masa și somnul în interiorul obiectului 5-K se desfășoară ca activități de sine stătătoare, la fel ca într-un complex de boxe obișnuit. Consumatorul va fixa el însuși orele celor trei mese zilnice conform codurilor afișate în partea din stînga-jos a panoului „f”. La orele respective, consumatorul se va cupla cu sursa exterioară de lichid nutritiv. Regimul alimentar este cel înscris în diagrama pozițională, în partea din dreapta-jos a panoului „f”.

8. Activitatea profesională în interiorul

obiectului 5-K se desfășoară neîntrerupt, conform normelor în vigoare.

ATENȚIE!

Părăsirea temporară a complexului compartimentat de boxe nu trebuie să atragă după sine suspendarea obligațiilor cetățenești ori scăderea randamentului profesional.

9. Satisfacerea altor nevoi fiziologice se face în nișa „g”, poziționată în colțul nr. 3 al obiectului 5-K. Evacuarea la exterior a nișei „g” este prevăzută cu un incinerator amplasat sub planșeul obiectului 5-K.

10. Părăsirea obiectului 5-K se face ca și în cazul complexului de boxe, pe baza unei autorizații tip eliberată cu cel puțin 20 de ore înainte. Pentru obținerea autorizației, consumatorul va apăsa pe butonul „p” (indicat în fig. 5). Părăsirea efectivă a obiectului 5-K se face numai după verificarea atentă a tuturor sistemelor și aplicarea filtrelor absorbante din regiunea feței. Consumatorul va dezactiva dispozitivul de securitate prin deconectare de la sursa de tensiune de 10 KV. După eliberarea căii de acces „a” și ieșirea consumatorului în mediul POL, se procedează la asigurarea obiectului 5-K prin blocarea căii de acces „a”. În acest scop, se utilizează dispozitivul mecanic „h” și piesa mobilă „h. 1.”, după indicațiile înscrise pe panoul dreptunghiular articulat.

INSTRUCȚIUNI SPECIALE

A. Părăsirea obiectului 5-K în caz de pericol

În cazul unui pericol iminent, care primejduiește integritatea psihică ori fizică a consumatorului, părăsirea obiectului 5-K se face cu ajutorul dispozitivului de alarmă.

Armarea dispozitivului de alarmă se execută prin apăsarea butonului „C” aflat în vecinătatea panoului „f” (cuplare cu sursele exterioare). În maximum 20”, consumatorul se va instala în interiorul nișei „g”, menționată de instrucțiunea nr. 9, luând poziția ghemuit, poziție în care, după expirarea timpului prevăzut, va fi catapultat în exteriorul obiectului 5-K. Obiectul 5-K va fi incinerat instantaneu la un minut după catapultarea consumatorului. Alertarea factorilor componenți și declanșarea operațiunii de recuperare a consumatorului se face de asemenea automat.

ATENȚIE!

Annularea alarmei nu se poate face în cazul obiectelor din gama 5-K.

B. Administrarea unei doze normale de B, drog se face cu ajutorul trusei conținute de containerul „e” menționat în instrucțiunea nr. 4.

C. În interiorul obiectului 5-K sînt interzise cu desăvîrșire activitățile care ar putea conduce la reproducerea persoanei consumatorului. Reproducerea consumatorului este o operație care privește în exclusivitate factorii specializați în rezolvarea acestui gen de probleme.

PRECIZĂRI FINALE

Consumatorul va reciti cu atenție prevederile instrucțiunilor nr.3, 4, 5, 6, 7, precum și ale instrucțiunilor speciale A și C. Se observă că, din construcție, obiectul 5-K-303 nu permite conviețuirea a doi consumatori simultan. Din acest punct de vedere, obiectul 5-K întrunește cu succes condițiile de securitate necesare desfășurării unei vieți normale a consumatorului. Pentru o și mai mare siguranță circuitele de aer și de lichide nutritive au fost dimensionate doar pentru o singură persoană.

Se precizează încă o dată că obiectele din gama 5-K pot înlocui o perioadă bine determinată și relativ scurtă (cca. 14 luni) funcțiile caracteristice unui complex compartimentat de boxe fără însă a-l putea înlocui în totalitate. Prin gradul său de elaborare ridicat, bazat pe criterii rigurose selecționate, complexul comparti-

mentat de boxe corespunde, în mod ideal, relațiilor individ-POL, individ-violență socială, individ-individ.

AVERTISMENT MAJOR!!!

Obiectele aparținînd gamei 5-K, precum și altor game similare, constituie experimente incluse în programul de cercetări sociale aprobat. Ele trebuie, deci, considerate ca atare.

ANEXA NR.1

Prezintă:

Lista accesoriilor conținute de containerul compartimentat „e”:

- 1.Trusa de administrare a B. drogului tip TAD-6.
2. Una pereche mănuși izolante de plastic.
3. Una rezervă filtru absorbant pentru instalația de duș.
4. Una rezervă filtre absorbante pentru regiunea feței.
5. Una folie metalizată de supraviețuire, pentru eventualitatea defectării circuitului de căldură ori a sistemelor de reținere a dozelor anormale eliberate de către POL.
6. Una armă de foc semiautomată cu pat rabatabil.
7. Una cutie conținînd 600 cartușe $\pm 2\%$.
8. Un set flacoane incasabile a 100 ml., fiecare conținînd acizi concentrați.
9. Una butelie conținînd gaz narcotic sub presiune (cca. 200 atm).
10. Una bucată fluier semnalizator.
11. Una bucată oglindă.

Containerul compartimentat „e” conține strictul necesar de accesorii utile consumatorului. Nu este recomandabilă introducerea în interiorul obiectului 5-K-303 a unor accesorii personale de utilitate scăzută ori îndoielnică.

ANEXA NR.2

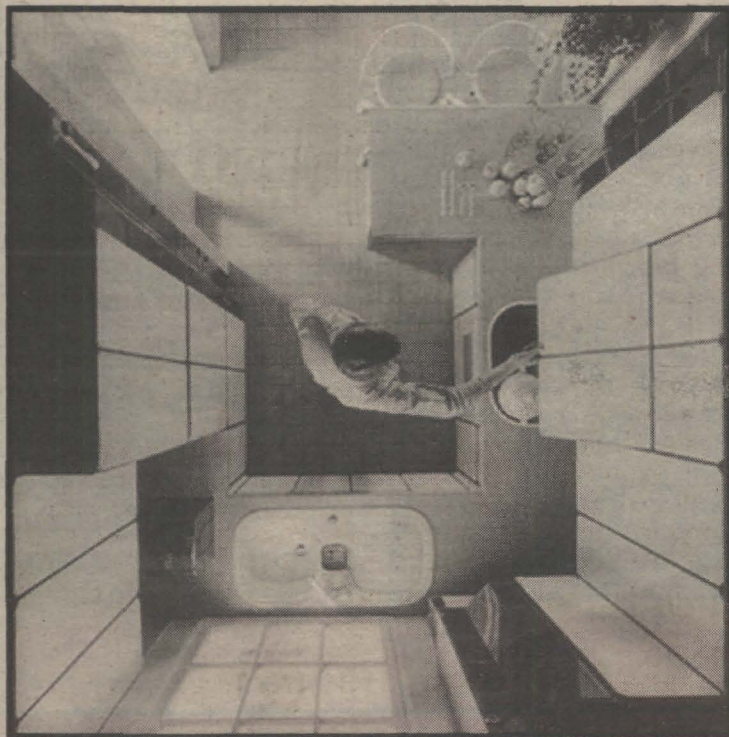
Prezintă:

Cîteva cuvinte dintre posibilitățile de utilizare ale obiectului 5-K-303:

1. Izolare de tip „Parțială” a consumatorului, pe o durată nedeterminată.
2. Izolare de tip „Totală” a consumatorului, pe o durată nedeterminată.
3. Procese defulatorii de intensitate medie.
4. Ameliorarea nivelului personal de discordanță psiho-socială.
5. Petrecerea perioadei regulamentare de încetare a activității profesionale.
6. Provocarea controlată a decesului.

Grafica acestui număr a fost realizată de:

Ionuț BĂNUȚĂ
Caius STANCU

Trenul

1. În gara-de-plecare în care s-a format trenul era foarte multă lume. O înghesuială forfotitoare de peste cincizeci de miliarde. Pentru cine nu cunoaște ce înseamnă cincizeci de miliarde, ca să-și poată forma o imagine intuitivă, se poate enunța modelul operațional conform căruia cifra ar reprezenta o aglomerație de peste 3.000 de locuitori pe km² într-un stup planetar organizat în mai multe cercuri concentrice de etape sistematizate în edificii cu sute de niveluri unite unele cu altele prin pasarele suspendate pe sub arcurile de boltă ale tunurilor de vid. Blocuri-cartiere își ramifică subteran rădăcinile pe sute de kilometri la care se adaugă coloniile subacvatice și stațiile orbitale de la care și către care se întreține în fiecare moment nenumărate semnale într-un dialog biunivoc, pe o multitudine de piste. Împreună cu femele-industriale subordonate - un oraș global de producători-consumatori uniți printr-un sistem de transporturi multifuncțional de mare capacitate - și Informundia, care, cu seturile ei euristice pentru compunerea de programe individualizate, deservește până la saturație nevoia de divertisment a colosului, organizând și dirijând în același timp producția stupului.

La începutul zilei, fiecare locuitor își optimizează programul de activitate, punându-l în concordanță cu necesitățile sociale. Fiind dirijat către sfera de activitate utilă, i se precizează cu mare exactitate sensul de evoluție, designul îmbrăcăminții pe care și-o va compune pe robotul de confecții de la adresa sa, în care deversează apoi, în fiecare seară, vestimentația utilizată, spre completarea stocului de recuperare și re folosire. Orele meselor sînt și ele antestabilite, dar consistența și componența lor urmează a fi particularizată în funcție de consumul și necesitățile specifice.

2. Trenul reprezenta alternativa opțională. Perspectiva „eliberării”. Trenul reprezenta spațiul neîngrădit, evadarea de sub sistemul strict de securitate impus, de controlul absolut. O aventură.

3. Călătorii se îmbulzesc în vagoane, cu multă vreme înainte de a se da semnalul de pornire. Oameni feluriți, oameni standard-feluriți, diferiți de sistemele de control genetic, în funcție de cerințele exprimate de familie și de serviciul cadre.

Unii, mai sentimentali, își iau cu ei cîte o „amintire”: un smoc de iarbă, un greiere sau un licurici („naturali” obligatoriu „naturali”, de parcă n-ar fi toate, pe lume, „naturale”, produse ale naturii!) - (preferințe, felurite, fiecare cu sentimentul său - standardizat felurit, în funcție de gama de sortimente pusă la dispoziție de serviciul „suvenir”).

Alții, firi mai calculate, preferă să-și ia cu ei, precauți, vreo unealtă: o **Universală Mică** (nu este permis accesul cu **Universale Mari** - este un tren de călători, nu un tren de marfă!), deci, o **Universală Mică**, sculă sigură cu care poți reconstrui în timp foarte scurt și cu eforturi ponderate întreaga tehnică și tehnologie moderne.

4. Trenul pornește.

La început stațiile se succed cu destul de mare repeziune - opririle sînt scurte și fără utilitate precisă: 5 minute Luna (Parc), 7 minute Marte, (urmează Aprilie), 15 minute Jupiter...

Coboară puțini călători, uneori mai urcă vreun „provincial”.

De la o vreme, încet-încet, aglomerația scade. În cîte un compartiment, ultimul călător, înainte de a-l părăsi în vederea coborîrîi, stinge lumina și oprește sistemul holo cu circuit închis, decuplînd monitoarele de la programul central care prezintă nonstop, pe tot parcursul călătoriei, repertoriul complet de vacanță.

5. Trenul își continuă drumul pe ruta sa amplă. Acum, stațiile se succed foarte rar. Trenul a luat viteză și se poate observa cu ochiul liber cum stelele își schimbă pozițiile relative pe firmamentul fără irizații atmosferice.

În majoritatea compartimentelor nu mai e nimeni. Luminile sînt stinse.

Drumul între stații e monoton - fără accelerări,

fără frînări bruște. Doar din cînd în cînd „radierele” mătură spațiul dinaintea trenului cu fascicule de antimaterie care întîmpină ferm particule hiper-densificate de viteză, cele ce scapă, din pricina unghiurilor variabile, pe lîngă black-hole-ul captat electromagnetic și împins cu un scut de protecție (ori ca un plug) înaintea locomotivei.

Cele mai fine particule sînt absorbite în „burtă” cazanului de transmutație și folosite acolo la arderi pentru suplimentări mici energetice de consum local. Adevăratul „motor” al locomotivei rămîne însă black-hole-ul din botul garniturii.

6. Traectoria trenului se intersectează acum, din ce în ce mai rar, cu cea a stelelor sau planetelor. Pe aici au mai rămas foarte puține stele sau planete. Trenul evoluează prin noapte ca pe o cîmpie absolut plană, abia accelerat, din cînd în cînd, de pantele line ale cîte unei orbite circumstelare adoptate ca suplimentare de viteză.

7. După ce a depășit și ultima constelație a galaxiei, trenul pătrunde pe podișul înalt, intergalactic. Un adevărat pustiu lipsit de „forme de relief”.

Trenul zboară cu viteza fulgerului, despicînd noaptea adîncă a metagalaxiei. Timpul, iată, a-ncremenit complet. Într-un compartiment, o foaie de hîrtie cade etern, fără să mai atingă niciodată podeaua vagonului.

8. După foarte multe mii și mii, și zeci de mii și sute de mii și milioane de ani (dacă ar fi să mai calculăm trecerea vremii după unitățile de măsură ale stației-de-pornire, planeta a treia a unui sistem solar periferic al galaxiei lăsate-n urmă) trenul începe să frîneze. Vreme de sute și sute și mii de ani, trenul frînează. Urmează o stație nouă, în plin pustiu. O stație încă necunoscută. O stație în care niciodată pînă acum n-a mai oprit nici un alt tren.

Luminile de poziție se aprind automat. Foaia de hîrtie atinge, în sfîrșit, dușumeaua.

Dar compartimentele sînt pustii. Nici un călător n-a mai rămas în niciunul dintre compartimente. Ușă de ușă, cușetă de cușetă, compartiment de compartiment, vagon de vagon, trenul acesta dotat cu cele mai moderne descoperiri ale tehnicii - garantînd un confort deplin și o siguranță deplină a călătoriei - își expune pustietatea.

Prin ferestre răzbesc luminile tot mai intense și apropiate ale stației de destinație. O stea de o strălucire nemaivăzută. O altă lume.

Trenul oprește, în sfîrșit. Din vagoane nu coboară nimeni. Trenul este gol.

